

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director: ION COLFESCU-DELATURDA

Redacția și administrația: BUCUREȘTI, Str. Antim, 19

„Numai aceia vor purta titlul glorios de educator ai generațiilor de mâine, cari vor fi în acelaș timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei“.

(Din „Spirit și Materie“ de I. Colfescu-Delaturda)

Conținutul:

BCU Cluj / Central University Library Cluj
„România Eroică“: Hidra falsului intelectualism.
Flavius: Un stat nou, cu suflet nou.
I. D. Pietrari: Prin Ardeal (vers).
Gh. Făcăoaru: Câteva idei în jurul evenimentelor de la 1821.
Alberto Consiglio: Grecia antică și Grecia modernă.
Ion Colfescu-Delaturda: Misionarismul românesc în noua Europă.
Al. T. Stamadiad: Din poezia Chineză. Traduceri: Plimbare Tristă — Luna — Noapte — Bietele cuvinte — Pe muntele sălbatec. — Din poezia japoneză: Eșarfe de mătase — Iubirea mea — Zădarnic — Exilatul.
Alexandrina Gr. Cantacuzino: Pentru înțelegerea între generații.
D. Iov: Ogorul nostru (vers).
Italicus: Infrățirea popoarelor într-o spiritualitate nouă în Europa de mâine.
Dr. Ep. Lucaciu: Fuhrerul în 1936.
Armand Constantinescu: Ce este un horoscop?
Pagina Economică: Procurarea și distribuirea materiilor prime: Odamp (Flavius); — Dacă ridicăm salariul, să nu continuăm a risipi (Dr. E. L.); — D-l Gen. N. Stoenescu și C. E. C.-ul (D. En.).
Priviri de pe baricade; — Din păcatele altor vremi; — Pericolul jidovesc (I. C. D.).
Cronică: Cărți. — Reviste. — Spicuri din presă.

Abonament anual 250 lei; instituții și străinătate 1000 lei. Abonament de sprijin 2000 lei.

Spicuiрі din presă

Din «Porusca Uremii» Nr. 1890 din 1 Martie 1941, de D-l I. P. Prundeni, sub titlul «Evreul Süss»:

«Elegant și perfid Süss coordona întreaga politică a ducatului și mofturile lui reformatoare se prefăceau în legi. Ici și colo, se ridicau pe la răspântie spânzurătorile, iar în pivnițele torturii, cei mai nevinovați cetățeni ai ducatului erau supuși la chinuri îngrozitoare. Süss ademenea fetele creștine din țara lui Alexander și le culca în patul lui cu sila, dezonorând bunele obiceiuri ale pământului.

Dar șvabii lui Alexander s'au răsculat. Conjurația pe care Süss încercase s'o înece în sânge, tocmind mercenari străini, cari n'au sosit la vreme, a reușit să distrugă sumbrul regim al corupției. Și scena finală e ca o răsbunare milenară. Süss se leagănă în spânzurătoare, strigându-și disperarea.

Recitiți istoria. E o oglindă vie de învățăminte. Süss e prezent peste tot și în ori ce timp. Dela Mardocheu până în zilele noastre nu s-a schimbat nimic».

Din «Unirea» Nr. 25 din 11 Martie 1941, sub iscălitura D-lui Alex. Hodoș:

«Darurile inteligenței nu sunt însă deajuns pentru îndeplinirea unor înalte îndatoriri. Rămânând numai la pildele românești, și răsfoind în grabă trecutul frământărilor noastre politice, am putea să ne aducem aminte cum atâți bărbați de excepțional talent, pe cari nici nu-i mai numim, n'au reușit să lase vreo urmă pe răbojul faptelor demne de laudă, în vreme ce un cinstit răzeș ca Lascăr Catargiu, fără prea multă știință de carte, cu socoteala bunului simț și cu impulsurile sigure ale iubirii de moșie, acum șeptezeci de ani, la o răscruce asemănătoare celei de azi, a oprit România să alunece pe povârnișul aventurii, salvând Dinastia și restabilind echilibrul orientării noastre».

«Gazeta Refugiaților» este «Săptămânalul de Luptă pentru Reîntregirea Țării», de sub direcția D-ului George Gregorian.

Apare în București, Str. Edgard Quient 5. După cum îi spune titlul, are un obiectiv bine determinat.

Este la N-rul 14 din an. II, care ne sosește, ca de obicei, cu un bogat și select material. Urmărindu-i scrisul, avem plăcerea de a constata că e unul din săptămânalele cele mai bine scrise. «Gazeta Refugiaților» umple un mare gol și e deopotrivă indispensabilă oricărui român cu durere de Patria și Neamul lui.

Deaceea ținem să o încrustăm aici cu calde elogii.

In «Gazeta dela Turda», D-l Valeriu Moldovan, în articolul de fond foarte judicios, ne servește această mică istorioară plină de învățăminte:

«In cursul marelui război din 1914—18 eram în garnizoană în orașul Lincz din Austria superioară. Intr'o zi, pe când mă plimbam prin unul din parcurile bine îngrijite ale localității, am aruncat pe jos o bucată de hârtie. În clipa următoare mă și acostează un sergent de stradă.

«Mă salută respectuos, căci eram în uniformă de ofițer și-mi zise:

— Domnule Locotenent, nu e voc să aruncați hârtii pe jos. Uă rog s'o ridicați. Primul meu gest era cel specific românesc, să mă burzulesc și chiar să înjur.

«Mi-am dat însă numaidecât seama, că în glasul acestui modest și cuviincios sergent îmi vorbește însăși ordinea publică ultragiată de-un barbar ca mine!

M'am rușinat și am ridicat hârtia».

Dorința noastră este ca să răspândim această revistă pretutindeni unde există o suflare de român și să aparem cât mai des și în condițiuni cât mai bune. Depinde de cititorii noștri, de spiritul lor de sacrificiu, de elanul lor patriotic, ca să ne putem îndeplini această arzătoare dorință.

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMANISMULUI

Director:
ION COLFESCU-DELATURDA

APARE LUNAR

Redacția și administrația:
BUCUREȘTI. STRADA ANTIM No. 19

Hidra falsului intelectualism

Generalul Antonescu ne spune: «Nu voi întemeia numai forme, fără rădăcini, cum au încercat-o alții, nici nu voi renaște așezări moarte... UN STAT NOU, CU SUFLET NOU! Aceasta m'am obligat să fac... Toată lupta și așezarea marei revoluții Național-Socialiste Germane și Infăptuirile Fasciste ne vor sluji ca temelie de experiență, pentru a altoi pe sufletul și nevoile românești rodul acestor organizări de popoare, temelul de LUME NOUĂ».

Voința Generalului Antonescu este puternică. Mijloacele lui de infăptuire pot fi bogate, dar lupta este extrem de grea. Pentru a înțelege greutatea de neînvinge ce stau în calea Generalului, trebuie să ne referim la mediul ambiant supraînălțat de care suntem înconjurați.

Viața politică pe care a dus-o acest stat nu este de domeniul istoriei îndepărtate, ci își are termenul scadenței numai la data recentă de 6 Sept. 1940. Generația noastră, și nu alta, a trăit și a pățit în atmosfera morală a stăpânirii de curând apuse. Mediul în care a trăit și s'a dezvoltat viața publică de până ieri nu a dispărut. El este undeva, stă ascuns, pândeste, sau s'a camuflat sub diferite haine de împrumut și continuă să trăiască și să se desvolte în mijlocul nostru.

Aici este marele obstacol pe care trebuie să-l învingă Generalul Antonescu și noi toți, pentru a salva viitorul Neamului și însăși existența Patriei.

Mediul ambiant este supraînălțat de viață. Viața noastră este înecată în forme. Suntem oamenii formelor, ai titlurilor, ai aparențelor. În aspecte strălucite acundem păcate bine camuflate. În forme grandilocvente ne ascundem întreaga existență. N'avem decât să ne uităm în jurul nostru și să scrutăm moravurile cari ne animă. Fiecare urmărește interesul său: îmbogățirea, parvenirea, gloria. Îndărățul acestui mobil real, ca mijloace de afirmare exilate în afară, găsim *Națiunea*, *Patria* și toate înaltele noastre comandamente naționale și de stat. Sunt luate pur și simplu în deșert. Nu e ușor să te miști într-o asemenea atmosferă. Rîști în orice

moment să te înămoleşti în «forme fără rădăcini» și să faci «să se renască așezări moarte».

Un stat nou cu suflet nou! Mare operă, grea sarcină și-a luat Generalul Antonescu pe umerii săi de Ercule. Sufletul nou nu se crează de azi pe mâine. Deocamdată stăm în fața falsului intelectualism cu diferitele lui aspecte de împrumut.

În conducerea de stat este ca și în viața particulară. Este greu să te miști. În fiecare moment ești în pericol să cazi victima celor ce se camuflează sub aspecte strălucite. Întreaga noastră educație moștenită ne îndrumă pe această cale. Suntem fiii inteligenței și ai științei. Ai instrucției, nu ai educației, ai formelor, nu ai fondului, ai lunei vechi care se duce, nu ai lunei noi care bate la porțile vieții și cere cu insistență scoaterea la suprafață a Omului Nou al Generalului Antonescu. Ai inteligenței și ai științei cari ne deschid drumul în viață, nu pentru Patrie, pentru Neam, pentru sacrificii pe altarul binelui comun, ci pentru interesele noastre de parvenire, de îmbogățire, de glorie.

N'avem decât să aruncăm o scurtă privire asupra vieții noastre particulare de toate zilele. De îndată ce constrângerea și interesul dispăre, omul apare în toată goliciunea existenței lui parazitare sau primitive. Omul se cunoaște, nu după aspectele de împrumut sub cari se poate camufla, ci după viața lui interioară, *după mobilele reale cari îl duc la acțiune*. Cheme un medic, se gândește cum să-ți exploateze boala. Te duci la un avocat, acesta te încurcă în proces și te tot amână «*de comun acord*» cu adversarul, sub ochii neputincioși ai magistratului. Lăptarul nu are nici un scrupul, când îți dă lapte amestecat cu apă, care omoară pruncii în fașe.

În orice domeniu găsește aceeași lipsă de conștiință. *Patria*, *Neamul*, se asfixiază în atmosfera pestilențială în care trebuie să trăiască. S'a dat o ordonanță sub sancțiuni de pedepse severe pentru curățirea zăpezilor depe trotuare în timpul iernii. Nu demult treceam pe lângă o instituție publică cu o fațadă care se întinde pe o piață și pe două străzi. Zăpada din tot cursul iernii era acolo

neatinsă pe trottoare, devenite impracticabile prin moină și îngheț. Conducătorii acelei instituții fiind chemați ca să aplice ordonanța, desigur că o vor fi aplicat, față de alții. Dar orice cetățean își poate pune melancolica întrebare: *pentru ce nu o aplică față de ei înșiși!*

Acesta este Omul Nou, sau mai bine zis, candidatul de Om Nou. Este acela care se nizește să se cunoască pe el însuși. Este cel ce își plivește mai întâi propriul său suflet, propriul său ogor și care, numai după aceea, cu puteri proaspete, cu sufletul curat și cu spirit eroic de sacrificiu, pornește la înfăptuire pe teren. Aceasta vrea Generalul Antonescu. *Urea Omul Nou*. Noi însă trăim în lumea noastră liniștită, în atmosfera pestilențială pe care am moștenit-o. Trecem peste toate și nu ne impresionăm. Aici e marea nenorocire. Cât timp nu vom reacționa eroic în contra relelor cari ne înconjoară, nu putem deveni *oamenii noi*.

Ne-am obișnuit cu răul. Suportăm orice. Ne adaptăm mediului și devenim noi înșine, în mod inconștient, părtași ai turpitudinilor în mijlocul cărora trăim, dacă nu în mod direct, activ, cel puțin printr-o vinovată tăcere. Poziția socială, înaltele considerațiuni, titlurile de toate gradele, inteligența și știința cu cari suntem înzestrați, sunt toate mijloace bune ca să ne deschidă drumul, pentru parvenire și îmbogățire, dar nu pentru practicarea adevărului, a dreptății, a omeniei, pentru a vedea pericolele cari pândesc *Patria* și *Neamul* și pentru a ne înarma până în dinți pentru doborârea și înlăturarea acestor pericole, pentru gloria și viitorul acestor bunuri supreme.

Aceasta e deosebirea esențială între omul vechiu și omul nou, între omul pe care ni l-a lăsat moștenire revoluția franceză dela 1789, și între omul care a eșit din marile revoluții contemporane, cea Fascistă și cea Național-Socialistă, între omul egocentric al lumii azerimite, și între omul nou al lumii care se naște. Omul vechiu, trăind pentru el însuși, nu are ochi și urechi pentru relele cari bântue organismul social, decât în măsura în care aceste rele îi pot atinge susceptibilitățile egoiste. Și deaceia trece pe lângă ele fără să-l impresioneze. Omul nou se liberează de egocentrism și își pune centrul de gravitate al ființei lui în afară, în mediul social, în *Patria* și *Neamul* lui.

Cu toate că și unul și altul poate fi înzestrat cu aceeași inteligență și înarmat deopotrivă cu toate armele științei secolului lor, deosebirea dintre ei se profilează în mod luminos dela prima privire: primul nu se cunoaște pe el însuși, împrejurul lui toate relele sociale pot trăi fără reacțiune din parte-i privindu-se în același timp pe el însuși ca fără prihană; cel de al doilea își face scop

al vieții din nizuința de a se purifica, spiritualiza și înălța și din necesitatea de a extirpa relele pe cari le constată în organismul social, din necesitatea de a se sacrifica pe altarul propășirii *Patriei* și *Neamului său*.

Să fim bine înțeleși. Noi nu combatem intelectualismul, inteligența și știința ca vehicule de progres, ci ca entități de sine stătătoare, sustrate de sub guvernarea spiritualității vii și devenite instrumente de regres și nimicire în serviciul egocentrismului, al materialismului, al instinctelor primare, al puterilor destructive și dizolvante. Cu toate că, până nu demult, inteligența și știința formau la noi norma vieții, fără a le raporta la spiritualitatea creatoare care trebuia să le stea la bază, în timpul din urmă s'a înțeles deosebirea radicală dintre cele două entități, ceea ce se poate deduce din faptul că Ministerul Instrucției a devenit *Ministerul Educației*.

Prin schimbarea drumului vieții prin revoluțiile Fascistă și Național Socialistă, toate scăderile omeniești strecurate în păturile suprapuse ale popoarelor sunt pe cale de eliminare. În această eliminare stă progresul lumii care se naște, superioritatea, triumful și gloria ei.

La noi falsul intelectualism, lipsit de busola spiritualității vii a năpădit orașele și, în primul rând, Capitala țării, de unde a răspândit pretutindeni și cele bune, dar mai ales cele rele.

Bucureștii, cași Parisul pentru Franța, între orașele țării, era cel mai contaminat de mulțimea acelora, plini de inteligență și de știință, de aspecte strălucite, dar lipsiți de ideal, de busolă de viață reală spirituală. Aceste elemente au fost până mai ieri atotputernice. Ele dedeau directivele de stat; ele au contaminat întreg sufletul țării întregite și ele au fost acelea cari au dus țara la desintegrare.

Toate suferințele din ultimul timp se datoresc intelectualismului deviat dela scopul lui creator al unora dintre componentii claselor noastre suprapuse cari nu au avut simțuri cari să îi facă să vadă cum străinismul ne copleșește, cum se destramă moravurile, cum se risipesc comorile spirituale ale națiunii și cum se pierde țara. Egocentrismul acestor potentati îi făcea să se vadă numai pe ei și interesele lor trecătoare cu toată inteligența, știința și aspectele strălucitoare, fără legături organice cu țara reală, pe care le-au adus din țări străine și în cari erau învăluți.

Grea sarcină, își ia acela care încearcă să transforme pe desrădăcinatul de totdeauna. Balaurul are multe capete. Ii tai unul și răsar zece. Povestea are tâlcul ei adânc.

Un stat nou, cu suflet nou!

Să nu ne referim la alte aspecte ale vieții. Să ne oprim un moment asupra problemei jidovești. «Când în anul 1934, după Anul Nou — ne spune Dl. Gheorghe A. Cuza în articolul «In luptă cu Francmasoneria», publicat în «Învieră» nr. 15 din 2 Febr. 1934 — camerele și-au reluat activitatea într-o atmosferă de panică și generală îngrijorare, sub iuperiul groazei, guvernul Tătărescu prezintă parlamentului două legi de înfrânare a organizațiilor naționaliste: Legea stării de asediu din Martie și Legea Apărării Statului din Aprilie. Aceasta din urmă în articolul 1, sancționează organizațiile paramilitare, vizând direct mișcarea Legionară și Cuzismul. Dar în proiectul inițial prezentat Senatului, articolul 13 suprima și existența Societăților Secrete, deci a Masoneriei. Interdicția dispăruse însă în mod misterios din proiectul adus în discuția camerei».

La asemenea rezultate duc resursele nevăzute și bogate ale Francmasoneriei. Resorturile lumii sunt mișcate prin mijloace pe cari nu le poate pătrunde inteligența și știința omului egocentric al lumei vechi care se mișcă la suprafață, fără credință, fără ideal, fără busolă. Jidanul asasinează fără pumnal, fără pușcă, fără tun. Dar armele lui otrăvite sunt cu mult mai periculoase.

De aceste arme s'au folosit jidanii, pentru a ne expulsa, pentru a ne jefui, pentru a ne nimici, nu numai sub privirea binevoitoare a conducătorilor, dar chiar cu concursul lor activ și sub privirea aparent nepăsătoare a maselor în plină desagregare, sub acțiunea coruptivă judaică. Pe când tinerețea română era scoasă în afară de lege, Francmasoneria continua să lucreze nestingherită din umbră la disolvarea acestui stat și jidovimea continua să sugă vloga acestui popor la adăpostul măsurilor celor mai odioase luate de guvernele succesive, inspirate și conduse în surdina de Lojile Francmasonice. Cui se datorează această nenorocită stare de lucruri, dacă nu opacității crase a claselor noastre conducătoare, înecate totuși în inteligență, știință și cultură de împrumut!

Un profesor medic evreu dela Sorbona scrie trei volume pentru a dovedi cu un lux de amănunte «științifice», că, Crist era nebun (paranoic). Lombroso, un alt evreu, descopere că geniul e o nebunie; Freud, un al treilea evreu, că în cel mai onest om se ascunde o bestie și stabilește Freudismul în relațiile dintre sexe. Marx propagă materialismul și alături de alți jidani, de aceeași structură ca și cei de mai sus, dă existență luptelor de clasă cari degradează genul uman.

Toate acestea nu ar fi fost și nu ar fi posibile, dacă

amul s'ar conduce de credință și de ideal, nu numai de inteligență și știință.

Poporul însă are credință și ideal și deaceia, fără să-și dea seama, el este acela care știe mai multe decât știm noi cei ce am trecut prin școli înalte. Căci adevărul se pătrunde și se posedă prin «Cuvânt», prin *Credință*, prin Ideal; prin *Puritatea* și *Înălțimea spirituală*, la care trăește individul, iar nu prin știința și inteligența cari-l adaptează mediului interlop, spre a-i deschide calea la parvenire.

Înălțimea morală la care trăește poporul, independent de structura culturală de împrumut a conducătorilor, e singura care ne deschide calea adevărului și deaceia el singur posedă tezaurul spiritual al neamului în continua lui devenire.

În subconștientul poporului trăesc multe adevăruri imanente. Poporul nostru a suferit multe invazii. Azi se găsește în fața invaziei celei mai periculoase, o invazie care s'a infiltrat pe nevăzute și al cărui rost era să ne spolieze de patrimoniul național.

Popoarele se măcelăresc între ele. Jidanul trage itele din umbră. Intrighează, rânjește și culege, cu lăcomia și neîndurarea care-l caracterizează, roadele măcelului universal.

Am luat acest aspect al vieții: *acțiunea distructivă a jidovimei*, pentru că e cea mai gravă acțiune de destrămare care se dezvoltă de secole sub văzul și cu concursul inteligenței și științei claselor conducătoare de pretutindeni. Proxenetul evreu te pândeste la colțuri de stradă. Pe orice plan îl pui pe jidan, vei găsi același ferment de dizoluție.

Omul Nou, este singurul care ne poate mântui. Dar de unde îl vom scoate, pentru a-l pune în valoare? Condițiunile esențiale ale Omului Nou se rezumă în existența lui pur spirituală, în puritatea, în înălțimea morală în care trăește. Pentru a găsi și pune în valoare acest OM NOU ne trebuie o metodă de gândire, de înălțare, de purificare a sufletelor, ne trebuiesc pilde vii, cu *Eroi* și *Martiri*, cu *Credințe* și *Idealuri*, cu *Lepădări de Sine*, cu pilde vii de mari înfăptuiri pe teren. E o axiomă că, sau vom găsi mijlocul prin care să scoatem la suprafață spiritualitatea veșnică a Neamului nostru, polarizând-o în elemente de elită, sau vom cădea în păcatul de care Generalul se teme ca de foc, adică, în păcatul de a «întemeia numai forme, fără rădăcini», în faptul de a «renaște așezări moarte».

Spiritualitatea în continuă devenire a neamului este singura care decide de viitorul lui. Chestiunea cea mare este aceea de a se ști, cum se va transpune această spi-

ritualitate, tot trecutul, toate suferințele, tot eroismul neamului, toată spiritualitatea lui, toată puterea lui de înfăptuire pe teren, în noua conducere. Aceasta este chestiunea. Chestiunea este foarte gravă și foarte delicată. De rezolvirea ei depinde însuș viitorul Statului și Neamului nostru.

E vorba de *Omul Nou*, de omul născut a doua oară în *Patria* și *Neamul său*. Spiritualitatea în continuă devenire a Neamului, *Patria Vie*, este un *Patrimoniu Național* care trăește în afară de reprezentanții ei întâmplători, independent de timp și spațiu. Tezaurul spiritual al Neamului e Neamul însuș transpus în infinitatea generațiilor succesive. Acest tezaur nu poate fi contrăfăcut în inteligența și știința celor fără Patrie, fără Credință, fără Ideal, fără Spiritul de Sacrificiu pe altarul binelui comun, fără Eroism. Orice camuflare duce la dezastru. În contra Tezaurului Spiritual al Neamului nu se poate lupta. Oricum ai căuta să-l distrugi, se renaște din cenușe ca pasărea Phönix. Spiritualitatea pură scapă de orice urmărire a forțelor străine de ea și de raza de acțiune a intelectualismului degenerat. Ea nu poate decât să se renască în trup, dar trupul fără spiritualitate este mort.

Un pericol de moarte ne pândește: e *Intelectualismul superficial*. Existența *Omului Nou* implică dispariția lui ca putere conducătoare. În locul lui apare *Omul de Credință, Infăptuitorul, Eroul, Demiurgul*. Existența acestuia e prea periculoasă pentru superficialitatea intelectualului dezaxat, pentru ca acesta să nu se înarmeze cu tot ce poate pentru a împiedeca venirea lui. Pericolul este mortal, nu numai pentru acțiunea de regenerare pe care o anunță Generalul Antonescu, dar pentru însuș viitorul Neamului.

Trecem printr'un moment unic în istoria omenirii, printr'un moment care ne va pecetlui soarta pentru lungi secole. Responsabilitatea e covârșitoare. Trebuie să ne înarmăm cu toată spiritualitatea eternă a neamului, pentru ca să învingem piedicile cari ne stau în cale. Și prima mare piedică, piedica cea mai greu de înlăturat este intelectualismul fals în care noi am trăit și am crescut. Cu cea mai mare bună credință, noi putem fi victima acestui intelectualism.

Lumea nu se transformă de azi pe mâine. În oceanul de păcate intelectualiste în care înotăm, *Omul Nou* e foarte greu de pus pe tapet. Intelectualismul ne învață să punem totul în forme, în tipare. Și după ce am făcut această operațiune, credem că ne-am făcut datoria pentru salvarea *Realității Vie*.

Se pun chestiuni de persoane. Tezaurului Spiritual al Neamului i se poate sacrifica mii de persoane, generații întregi.

Eu am spus mereu că nu inteligența și știința conduc

lumea. Lumea este condusă de subconștient. Acolo se găsește providența neamurilor. Conștiința ne poate arăta o direcție și subconștientul să ne ducă în alta cu totul opusă. Conștiința îmi poate spune: vreau să salvez Patria, tezaurul spiritual al Neamului, și subconștientul să mă conducă, fără să știu, la luarea măsurilor pentru distrugerea lor.

Noi toți suntem fiii intelectualismului. Am crescut la școala inteligenței, a formelor, a programelor, a științei și suntem tentați a crede că toate se rezolvă în limitele lor. E însă un imponderabil de dincolo de timp și spațiu care nimicește toate prevederile noastre. Noi mergem la moarte cu frenezie crezând că mergem la viață și alergăm hipnotizați după viață pentru a găsi moartea. Istoria neamurilor ne stă în față. Momentul epocal prin care trecem e prea mare, pentru a nu sta pe gânduri cu privire la imensa răspundabilitate ce ne apasă pe umeri.

E fatal să cădem în păcatul intelectualismului superficial. Toată structura noastră socială și educativă de ieri ne îndrumă în această direcțiune. Să ne ferim ca de foc de a ne lua scândura de sub picioare. Aceasta însemnează moartea. Să nu ne înecăm în forme, în aparențe. Tezaurul spiritual al neamului ne stă înaintea. Trebuie să ne înălțăm până la el, să facem cu el corp comun, pentru a ne fortifica și a-l face viu în întregul corp al Națiunii.

Trebuie să ne dăm seama că mișcarea Naționalistă, neprețuita noastră tinerime și toate nizuințele și sacrificiile pentru a făuri *Omul Nou, Lumea Nouă* care se naște, *Europa de mâine*, liberată de mercantilismul, individualismul și intelectualismul lumii vechi lipsit de vlagă și de ideal, aduc cu sine prea mari pericole pentru falșii intelectuali, pentru ca aceștia să nu mobilizeze toată structura lor pentru a înlătura pericolul mortal ce îi pândește. Nu încape nici o îndoială: *acest intelectualism vrea să fure tezaurul spiritual al Neamului*.

Din tezaurul spiritual al Neamului poartă în sine germeii nemuririi și pe aceia ai unor uriașe progrese. Renașterea universală, la care colaborează Generalul, îi stă în ajutor. Oricât s'ar svârcoli puterile iadului, nu-l va putea nimici. El n'are moarte. Nu numai atât. Dar este destinat să fecundeze peste hotarele românismului, până la depărtări infinite, atât în întindere, cât și mai ales în înălțime. Orice legislație se va face, ea trebuie, în primul rând, să asigure acest tezaur neprețuit și să procure generațiilor succesive, mijloacele necesare pentru a-l putea pune în valoare.

Să ne dăm seama că întâi învingi cu ideea și că numai pe urmă vine fapta. Un popor, fără ideal, fără credințe ancestrale, fără un tezaur sfânt moștenit din strămoși, fără eroi cari să-l cultive și perpetueze, nu

poate trăi. Eroii neamului se confundă cu acest tezaur neperitor.

Sunt multe bătălii de dat. Chestiunea e: CU CINE, CU CE! Timpurile sunt extrem de grele. Să ne redresăm. Să ne vie inima la loc. Să păstrăm și să amplificăm tezaurul nostru sacru, ideologia creatoare, care să stea în serviciul întregii noastre Națiuni și la baza acțiunii viitoare a ostașilor țării și a bravilor noștri generali și conducători. *«Blândul nostru popor supus și asculător»*, trebuie transformat, *prin spiritualizarea lui, prin Omul Nou*.

Eșind din sfera paralizantă a superficialității și înarmându-ne cu credința și cu spiritualitatea ancestrală a neamului, nu vom putea trăda Patria, Neamul, în continua lor devenire.

Toți românii trebuie să fim treji și la postul de comandă, pentru a preveni pericolul mortal. Să ne fixăm bine în minte și în inimă cuvintele Căpitanului:

«In lume se pune problema unui stat nou, statul nou presupune în primul rând și ca un lucru indispensabil un tip nou de om. Un stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe.

«Statul e o simplă haină care îmbracă trupul Națiunii. Putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar nu va fi de nici un folos, dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale și fizice.

«Omul Nou, sau Națiunea înnoită, presupune o mare înnoire sufletească, o mare revoluție sufletească a poporului întreg... În acest om nou, va trebui să vieze toate virtuțile sufletului omenesc, toate calitățile rasei noastre. În acest Om Nou vor trebui ucise toate defectele și toate pornirile spre rău.

«In acest tip de erou, — erou în sens războinic — pentru ca să poată prin luptă să-și impună părerea, erou în sens social: incapabil după victorie de a exploata munca altuia, — erou al muncii, uriașul creator prin muncă al țării sale —, trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în miile de ani poporul român.

«Pe acest om îl așteptăm, pe acest uriaș. Pe el se va baza statul cel nou, România de mâine.

Concepția aceasta se încadrează în gândul generalului. Generalul s'a indentificat cu ea. Generalul vrea OMUL NOU, LA STATUL NOU. El a spus de curând:

«Trecutul meu, onoarea mea de ostaș, lupta mea de o viață întreagă în contra ticăloșilor, voința mea nestrămutată de a realiza Statul Național Legionar și tot ce făcusem până atunci pentru Legiune, n'au fost puse în cumpănă...

«Dupăce totul va reintra în muncă și în disciplină, voi păși la reorganizarea politică a statului, fiindcă eu

sunt cel care a hotărît la 7 Septembrie 1940, reorganizarea Statului...

«Tineretul va fi educat în duhul de jertfă națională și de idealism creștin, pentru care s'au trudit și s'au jertfit, veac de veac, voievozii, vitejii și martirii noștri.

«UN STAT NOU, CU SUFLET NOU!

«Toată lupta și așezarea marei revoluții Național Socialiste Germane și Înfrăptuirile Fasciste, ne vor sluji ca temeuri de experiență, pentru a altoi pe sufletul și nevoile românești rodul acestor organizări de popoare, temeuri de lume...

«Dela acest drum de înnoire, de faptă nouă pentru o Țară Nouă și o Lume Nouă, nu mă voi abate nici o clipă, fiindcă acesta este rolul meu la conducerea statului.

«Nu voi întemeia numai forme fără rădăcini, cum au încercat-o alții; Nici nu voi renaște așezări moarte...

«Cer tuturor românilor să ia exemplu în lupta măreață și plină de jertfă pe care o duc marele Führer, Poporul German și Revoluția Național Socialistă, Ducele, Poporul Italian și Revoluția Fascistă».

Un Stat nou, cu suflet nou — aceasta ne promite sus și tare Generalul Antonescu.

Să piară descurajarea. Hidra falsului intelectualism nu ne poate nimici. Să ne întoarcem viteaz cu fața spre inamic!

FLAVIUS

Prin Ardeal

Un fluer — frate ulmului moșneag,
Își mână desnădejdea ca pe-o turmă,
Iar Mureșul cu capul gol în urmă,
Își duce 'n cimitir ce-i fu mai drag.

Păduri de lacrimi, Leaote de chin
E azi Ardealul și ca el, Regatul;
Și-arată Cerul creanga de măslin,
Și-arată pumnii încheștați Carpatul.

Mi-e dor, Părinte, de o zi senină...
Ajută-mi să visez că ne-am grăit
Despre Ardeal cu Tine într'o grădină,
Ca despre Fiul prins și răstignit,
Când tencuia pământul cu lumină.

I. D. Pietrari

Câteva idei în jurul evenimentelor dela 1821

Locuri, oameni și așezăminte din trecut.

Multe orașe și târguri din vechime, au dispărut astăzi, rămânând simple așezări rurale. Unele au dispărut cu totul. Viața economică își are curiozitățile ei.

Se știe că dealungul poalelor de munți erau târguri vestite, dintre care multe și-au pierdut din însemnătatea de odinioară. Altele își păstrează doar numele; unele au dispărut prin contopirea lor cu alte localități din apropiere. Unul dintre acestea este și fosta capitală a județului Mehedinți, *Cerneți*. Astăzi este alipit orașului T. Severin. Se crede că în epoca cuceririi romane, *Cerneți* a fost cetate romană, întemeiată de împăratul Sever pe la anul 222 după Cristos. Probabil, datorită zidurilor înegrite de vreme, Slavii l-au numit *Cernograd*.

În această localitate și-a petrecut Tudor Vladimirescu primii ani ai tinereții sale. Aci avea o casă, o vie și o cramă, o culă și o moară proprie. După moartea năpraznică a lui Tudor, averea sa fiind grevată de numeroase datorii, contractate în timpul luptelor pentru eliberarea de sub stăpânirea grecească, această frumoasă gospodărie a fost vândută la mezat, și din mână în mână a ajuns până azi, când o stăpânește un craiovean¹⁾.

Ca să nu dispară memoria lui Tudor Vladimirescu din *Cerneți*, sufletele pioase și cu simțământ patriotic, au ridicat un monument plin de sobrietate, asemenea gândului închinat. Opera este a distinsului arhitect Vlad. Mironescu, cu mulți ani înainte de război.

În comuna rurală Cloșani, unde Tudor și-a avut reședința ca vătaf de plaiu, se mai găsesc multe urme din viața lui eroică. Acarelele gospodăriei lui servesc și azi drept școală și primărie, iar în apropiere se află o moară și un eleșteu.

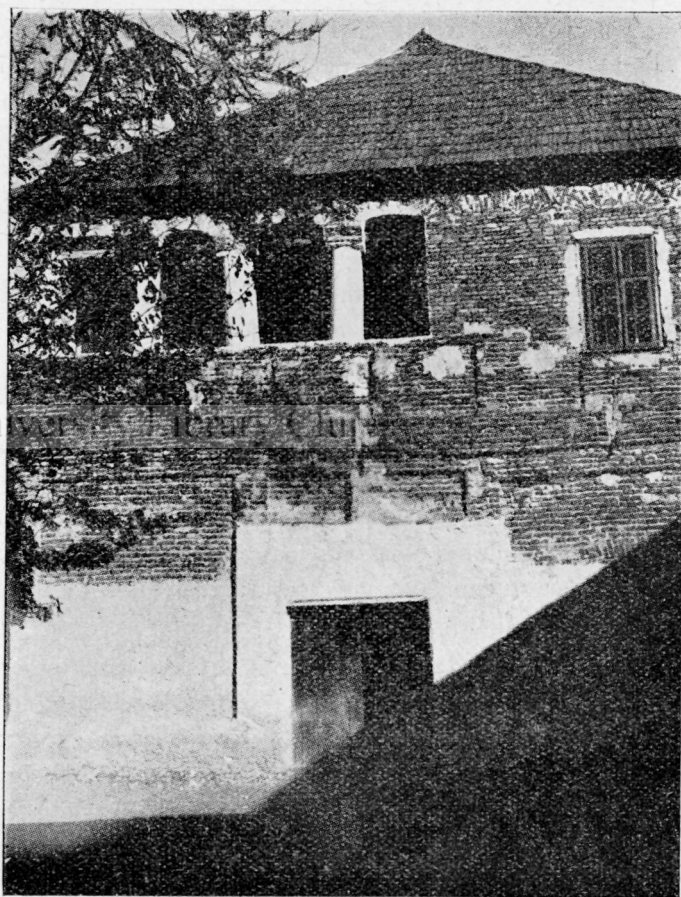
Plaiul Cloșanilor are și alte localități istorice. Avem Meterezul în câmpia Padeșului, unde Tudor Vladimirescu și-a desfăcut prima oară steagul libertății în 1871. Drapel, ce se păstrează și astăzi în muzeul militar dela Craiova.

Comuna rurală Comănești cu «Scaunul Domnesc al lui Tudor» și Comuna Glagova în valea Motrului, unde a fost dat prima dată Sulgerul Tudor — «de pricopsală» — ca să fie crescut în casa boierului Glogoveanu. În interesul acestui boier, Tudor a umblat în tinerețe pr'n părțile Ardealului, ba chiar la Budapesta și Viena.

1) Este vorba de profesorul C. Manole, dela care dețin cele mai multe informații cu privire la *Cerneți* și fotografiile Culei.

La Gura Motrului se află o mănăstire frumoasă de care se leagă o primă victorie a lui Tudor în 1821. Aci se refugiase mulți boieri greci, pe care Tudor i-a înfrânt și a prefăcut mănăstirea într'o mică cetățue, aprovizionată cu cele necesare pentru luptă.

În comuna rurală Prejna, pe plaiul Cerna, se află biserica ridicată de Tudor Vladimirescu, unde se păstrează și chipul lui ctitoresc. Ca și'n părțile Albacului

Cula lui Tudor dela Cerneți.

lui Horia și ale Vidrei lui Iancu, locuitorii din părțile lui Tudor sunt mândri de înaintașul lor. Amintirea Eroului din Vladimiri este vie în mintea tuturor. Generație de generație crește cu gândul la faptele marelui Căpitan de plaiu și în speranța unor zile mai bune pentru urmașii bravilor panduri de odinioară...

Cula lui Tudor. Este o așezare veche boerească, în stilul vechiu oltenesc. Are un semi-subsol și partea de sus cu numeroase camere și un gang, ce duce la turnul

execuțiilor ce se află într'un colț al acaretelor. Zidăria este la temelie din piatră, iar restul din cărămidă bine arsă. Cu toate intemperiiile și puțină îngrijire, acest monument istoric se păstrează încă în bună stare. În podul casei s'au găsit sute de kg. de hârtie, în mare parte documente din timpul revoluției lui Tudor. Tot acolo s'a găsit o hartă veche turcească a Europei, în care Principatele sunt înglobate Imperiului Otoman. Din respect față de trecutul glorios și sbuciumat al marelui luptător pentru libertatea națională, s'ar cuveni ca această clădire să fie preluată de Comisiunea Monumentelor Istorice din Craiova ori T. Severin și să fie îngrijită cum se cuvine, spre păstrare. Acolo s'ar putea înființa un muzeu în care să fie depuse toate documentele, ce se mai pot găsi, de pe timpul lui Tudor, cât și obiecte vechi etnografice din părțile locului. Ele vor fi un capital prețios pentru generațiile viitoare. Loc de pioasă reculegere și sănătoasă însuflețire pentru timpurile noastre pline de sterile frământări și... sângeroase trădări de idealuri naționale.

Cultul trecutului și Cultul Eroilor ne deschid drum sigur spre culmile gloriei naționale și temeinică brazdă de cultură sănătoasă... Lumea lui Tudor și cea de azi, este o singură monetă cu cele două fețe... Viața și oamenii din jurul lui Tudor, cu tot complexul de evenimente interne și externe, ne-o dovedesc.

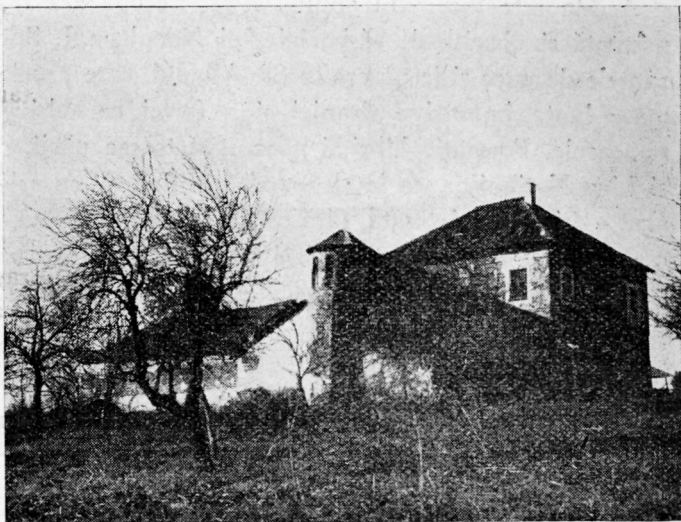
De aci încercarea și interesul în cele ce urmează, spre a reda câteva linii, comune strădanii și zădărnici de mai bine pentru Neam, la răscruci de veac și peste veac. Se repetă și azi, ca și ieri, istoria necruțătoare. Sufletul oamenilor a rămas acelaș. Intrigele interne și internaționale, la fel. Doar tehnica a făcut uimitoare progrese. Am putea spune că a făcut progrese și sufletul, dar în sens invers. În vreme ce tehnica brăzdează văzduhurile cu mașini și undele electrice, sufletul — împovărat de păcatul strămoșesc — coboară și strivește ființa semenului, din ură, egoism și invidie nemăsurată. Evenimentele dela 1821 își găsesc multă asemănare, zilelor noastre. Dar asemenea lui Faust, omul se străduiește și năzuiește mereu. De când e lumea, Geniul Răului este în luptă cu Geniul Binelui. Eroiii, sunt toți cei sacrificați pentru Adevăr și Dreptate. În rândul acelor il vom găsi și pe Vătaful de plaiu, din părțile Gorjului.

DOMNUL TUDOR

Data nașterii nu se cunoaște exact. Se crede că Regele Țăranilor a venit pe lume între anii 1770—1780, într'un sat umil dela poalele munților Gorjului. De mic a trăit viața aspră a poporului în mijlocul căruia s'a născut. Muncește și luptă din greu cu asprimea vieții

și sărăcia. Simte de timpuriu asuprirea și tirania boierilor greci. Este aplecat cu tot sufletul spre cei mulți și lipsiți de dreptate. Simte că este născut să conducă și nu să fie condus.

Soarta l-a înzestrat cu o mare putere de muncă și cu o inteligență deosebită; fizic plăcut, robust și plin de sănătate. Dela preotul satului a învățat puțină carte. A fost apoi dat «de pricopseală» dascălului Lupu, din

Cula lui Tudor dela Cërneți.

familia părinților săi. Mai pe urmă trece în același fel, în familia boierului Glogoveanu, unde învață mai multă carte la un loc cu fiul boierului.

Răsboiul ruso-utrc dela 1806—1812, îl găsește în floarea vârstei. Tinerețea, vigoarea, curajul și vocea sângelui învolburat îl chema pe Tudor să încingă sabia, pentru salvarea libertății fraților săi. Își formă o ceată de «volintiri» și merse să lupte alături de Ruși, în speranța că prin aceasta va câștiga prietenia lor pentru planurile de viitor.

A luptat cu bărbăție și credință. Drept răsplată, Rușii l-au distins cu ordinul Sf. Vladimir. — Vulturul plaiurilor gorjene își primise răsplata bravurilor sale.

După război, Tudor a rătăcit în străinătate și mai ales la Viena, ne fiind în grațiile Turcilor, contra cărora luptase. Intre timp, prin vrednicia sa, dobândise rangul de sulger.

Asupririle fanariote, tirania și abuzurile boierimii conducătoare, îl fac să se întoarcă între ai lui. Curând, el ajunge speranța și gândul de mai bine al tuturor. Tudor se face tot mai iubit și pătrunde adânc în sufletul țărânilor obișnuite. Firul legendei prinde a se toarge și vulturii răscolitori de idealuri și destin, se rotesc tot mai insistent deasupra capului său.

În singurătatea lui devine tot mai îngândurat și mai tăcut. El nu avea odihnă, nu avea liniște. Il muncea

gândul să-și smulgă cu forța dreptatea pentru ai săi. Era convins că altfel nu se poate.

— Și iată-l pe Tudor, piatră de hotar, între două lumi: aceea a stăpânirii fanariote, plină de nedreptăți și asupriri, în fața căreia se opune lumea demnității naționale și a dreptății, pentru care se ridică Arhanghelul Libertății naționale. Intre ele fulgeră sabia de foc necruțătoare a lui Tudor.

Acesta este începutul anului 1821. Europa era frământată și obosită de războaiele lui Napoleon I. Speranțele de pace și le pusese în Sf. Alianță, care proclamase lupta împotriva tiraniei și a forței ce subjugă popoarele. Formație hibridă pentru păstrarea păcii, ca și Liga Națiunilor, ea înțelegea să mențină — cu orice pret — situația câștigată, fără considerație dacă aceasta era drept și conform cu spiritul de libertate al popoarelor. Dovadă, sunt cele petrecute în anii ce au urmat și cu deosebire în 1848.

...1821 !...

— Tudor Vladimirescu, cavaler al ordinului Sf. Vladimir, trage sabia și ridică steagul liberării naționale. El cere să se facă dreptate poporului său. Vroia să pună capăt unei lumi învechite și plină de păcate. Durere însă, că nici între ai săi n'a găsit toată înțelegerea sufletului său mare. Avea să lupte din răzputeri cu intriga, lășitatea, umilința, abuzul, teroarea și jaful multora, ce nu înțelegeau să se ridice deasupra «omului animal» și «fiară sălbatică» ...«Intre ai lui a fost și ai lui nu l-au cunoscut!...»

Răscoala lui Tudor era împotriva Grecilor, care timp de un veac asuprise un neam întreg, storcându-i și ultima picătură de viață și înșămânțându-i toate păcatele și viciile Fanarului. Tudor se ridică împotriva lui Ipsilante, care pornise răscoala contra Turcilor pentru eliberarea Greciei, — în Principate însă nu și la el în țară, cum îi spunea Tudor.

Față de intrigile din culisele cancelariilor internaționale, în care Metternich juca rol principal, Tudor este sacrificat. Împotriva lui s'au sculat toți cei ce aveau de dat seama — în interior — iar peste hotare, intriga a atârnat poftelile de lupi ale tuturor vecinilor: Dela sud, ne pândeau Turcii; dela răsărit, Rușii și dinspre apus, Austriacii. Toți trei stăteau gata să-și sfâșie prada. Fiecare cu rânjet de a apuca cât mai mult.

Răsboiul diplomatic, ca și răsboiul militar, nu cunoaște mila și omenia.

Domnul Tudor s'a ridicat pentru ai săi și a declarat că, înțelege să respecte legiuirile în vigoare și toate convențiile existente, dar să se respecte dreptul la viață și libertate poporului român, pentru dreptatea căruia înțelege să lupte cu cei ce nu i-o recunosc. Aceste re-

vendicări de ordin național-social, nu conveneau Marilor Puteri din Sf. Alianță.

*

Către primăvara anului 1821, Sulgerul Tudor pornește spre Tg. Jiu cu o ceată de panduri, puțini, dar hotărâți; el prinde pe ispravnicul locului și-l închide la Cerneți, unde-l depune și pe cel de acolo, spre a fi judecați în fața unei comisii. Aceasta-i judecă și hotărăște ca să restituie toate contribuțiile încasate pe nedrept. Toți ispravnicii Olteniei aveau să dea seama de nelegiuirile lor în fața lui Tudor.

Din nenorocire intrigile au și început să lucreze. Unii spuneau că Tudor este unealta Rușilor, spre a justifica o nouă ocupație armată. Alții, că e vorba de o acțiune în mic, asemenea celei din Neapole și că nu prezintă seriozitate. Iar alții spuneau că Tudor face jocul Austriei. N'au lipsit nici cele mai grosolane calomnii, că Tudor este omul Turcilor și că, a trădat cauza creștinătății... Față de tot noianul de calomnii și infamii, Tudor și-a păstrat calmul și linia destinului său istoric.

Tudor raportează tot adevărul Marilor Puteri. Către Sublima Poartă trimite un raport foarte reverentios. La fel și față de celelalte puteri. Totuși, proclamația lui Tudor a fost socotită în cancelariile internaționale ca «revoluționară» și «carbonară». Au socotit astfel însăși Mitropolitul țării și marii bani: G. Brâncoveanu și Gr. Ghica.

La început Turcii nu s'au grăbit să intervieve, fiind și ocupați cu potolirea răscoalei lui Ali-Pașa din Ianina,

Aderenții lui Tudor cresc în fiecare zi. Chiar la București încep să se facă înrolări pentru oastea lui Tudor. El cucerește rând pe rând: Cerneți. Strehaia și înaintează victorios spre Craiova. Poporul îl aclamă peste tot ca pe un salvator și ocrotitor.

«Spiritul de libertate și independență — raportează agentul austriac — pe care Tudor și camarazii lui îl insuflaseră Românilor aspri și necăjiți...²⁾ amenința să se întindă și'n Transilvania, unde Românii îndurau aceleași asupriri.

Boierii și slujbașii Domnilor Fanarioți fug în munți. După o sută și mai bine de ani, suferințele Românilor erau răsbunate. La 27 Februarie 1821, se trimite Țarului un memoriu, în care «întreg poporul român din Valahia» își arată pricina răscoalei și-l roagă să intervină pe lângă Sublima Poartă să i se facă dreptate. În loc ca boierimea să se solidarizeze cu nația, în revendicările ei către Poartă, ea se grăbește să trimeată sume mari de bani cu care să decidă mai repede pe Sultan să intervină în Principate cu forța armată pentru a înăbuși răscoala lui Tudor, iar poporul să-l «arunce în lan-

2) Ion I. Nistor, Tudor Vladimirescu și Sf. Alianță, Buc. 1940, p. 611.

țuri și să-l extermină» — spune documentul vremii. Cu aceeași bani storși dela popor, viclenia și mișelia fanariotă a știut să schimbe cursul istoriei

Steagul eliberării ridicat de Tudor, avu răsunet și în Moldova. Preotul militar Stoian, Cârșuci trece de partea sulgerului, cerând alături de el:

- Înălțurarea Domnilor Fanarioti;
- Restaurarea vechilor capitulațiuni cu Poarta;
- Înălțurarea samavolniciilor și suprimarea justiției de clasă și bună chiverniseală în treburile și avutul țării!

De remarcat că «țărănimea, gema deopetivă sub apăsarea domnilor fanarioti și a boierimii pământene, solidară cu ei»...³⁾ în asuprirea popoului de jos.

Tudor se apropia de București. Panică mare în rândurile boerilor... și a celor cu conștiința pătată. Știrea că numeroase trupe otomane au fost consemnate — până la noi ordine — în cetățile: Silistra, Rusciuc, Vidin și Orșova, au adus o ușurare coșmarului fanariot. Intre timp, boierul Samurcaș, pune la cale uciderea lui Tudor pentru suma de 170.000 piaștri, ridicați din visterie în acest scop. Planul criminal eșuiază, iar boierul criminal fuge la Brașov cu o parte din suma ridicată.

Către finele lunii Martie 1821, sosește în București trimisul lui Tudor, Macedonschi, cu 200 de oameni bine echipați și sub steaguri volante revoluționare. Peste puțin sosește și Tudor. Ajuns în București, ia contact cu agentul austriac, care fiind retras la Sibiu, lăsase treburile cancelariei pe seama secretarului Udriski. Acesta-i arată lui Tudor că memoriul său a fost prezentat împăraților Rusiei și Austriei la Lubliana, dar nici unul n'au răspuns direct, ci «dimpotrivă ei au avizat pe agenții și pe consulii Înălțimilor lor de aci din Principate, să vă considere răsvrătit și să continue a vă considera astfel, pentru că atâtați poporul să-și revendice cu arma în mână drepturile sale, fie acestea reale, fie fictive. Totodată vă comunic că s'a lăsat Porții mână liberă de a readuce cu forța armată masele populare la cuvenita ascultare»^{3a)}.

În acest timp Ipsilante se apropiase de București, așezându-și tabăra la Băneasa, în partea opusă lui Tudor, care se așezase la Cotroceni. Situația devine tot mai încordată. Tudor cere lui Ipsilante să se oprească la barierea Bucureștilor, până «îi va aduce dovezi că are într'adevăr autorizația unei puteri mai înalte pentru desfășurarea acțiunii sale și aceasta — îi scrie Tudor — pentru motivul că nu sunt dispus să vărs sângele Românilor pentru Grecia și nu vreau ca printr'o măsură ne-

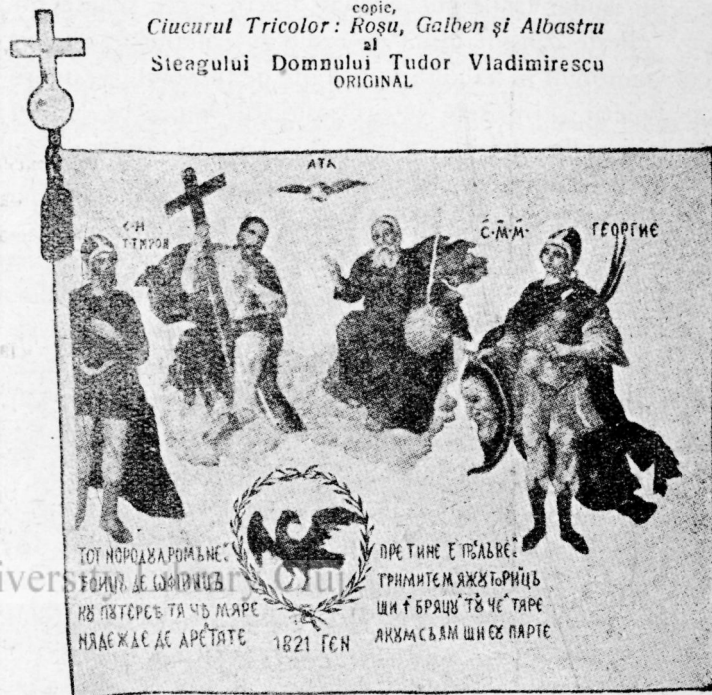
săbuită și pripită să întreprind ceva în detrimentul poporului român».

De comun acord cu Mitropolitul și cu boierii rămași în București, Tudor întocmește o nouă jalbă către Împăratul Austriei și una către Poartă, în care-și lămurește atitudinea sa față de Ipsilante, declarând «că el nu poate face cauză comună cu mișcarea grecească».

Înaintarea lui Ipsilante în București, în ziua de 10

Muzeul Militar „Regele Ferdinand I” din Craiova
STEAGUL DOMNULUI TUDOR VLADIMIRESCU

copie,
Ciucurul Tricolor: Roșu, Galben și Albastru
al
Steagului Domnului Tudor Vladimirescu
ORIGINAL

*Tot norodul Românesc Pre tine te proslăvesc
Troia de o ființă Trimite-mi ajutorință
Cu puterea ta cea mare și în brațul tău cel tare
Nădejde de dreptate Acum să am și eu parte*

1821 IAN

Aprilie 1821, determină pe Tudor să-și retragă toată oastea la Cotroceni. Fapt care a fost mult regretat de obștea Capitalei, fiindcă Tudor păstra cea mai mare ordine și disciplină, iar cu boierii și cu Mitropolitul se purta foarte reverențios⁴⁾.

În timp ce oastea lui Tudor se fortifica la Cotroceni,

3) Documentele Hurmuzache, cit. Nistor, p. 614

1a) Hurmuzache-Nistor, din raportul de întrevvedere al lui Tudor cu Udriski) op. cit. p. 617.

4) Nistor, op. cit. p. 622.

el întocmește un nou memoriu, în care cere «ca în viitor scaunul domnesc al Munteniei să nu mai fie ocupat de Greci, sau cel puțin să nu se așeze cei numiți, decât la Ruscuc sau Constantinopol». Este o mărturie a timpului de felul cum erau priviți acești Domni Fanarioți în Principate. Multe rele și multe nelegiuiri trebuie să fi suferit poporul român dela ei, de vreme ce cereau Marilor Puteri astfel de măsuri față de ei. Dar, la toate memoriile lui Tudor, Poarta nu dădea nici un răspuns, ci îngrămădea trupe la Dunăre, spre a înăbuși mișcarea lui Tudor la timpul potrivit. Lucru ce s'a și întâmplat.

Peste considerațiile de ordin internațional, au intervenit mult în balanță și intrigile de tot soiul din interior. Boierii și înaltele fețe bisericești, căutau să afle cât mai multe știri din taberile lui Tudor și Ipsilante, spre a vedea spre cine înclină puterea, căreia să se plece cu mai multă rușine și lipsă de demnitate!..

Cei o sută de ani de stăpânire fanariotă, măcinase toate vechile virtuți ale boierimii de sânge domnesc. Epoca Fanariotă falsificase sângele într-o atâta, că o mare parte din boierimea noastră înclina mai curând spre Greci, decât spre Neamul din care cobora. Mulți erau complet indiferenți și nu urmăreau decât propriul lor interes, imediat și material.

Odată cu trecerea Turcilor peste Dunăre și apropierea lor de București, încep defectiunile. Trădarea, fruct copt al intrigilor de mai înainte, își face loc și în oastea lui Tudor, care se pregătea de zor să apere Capitala. Bimbașa Sava, cu arnăuții săi, face prima ruptură. Tot prin viclenie și trădare, Ipsilante reușise să smulgă dela pandurii lui Tudor mânăstirile: Căpâna, Tismana și Motru.

Speranța nu l-a părăsit pe Tudor, până ce Turcii n'au pătruns în Dudești. Abia acum ia hotărârea să se retragă și el dela Cotroceni, consecvent promisiunii de a nu înfrunta armata turcească, dela care el aștepta înțelegerea gândurilor sale, îndreptate contra Grecilor din Principate.

Pentru a înăbuși complect mișcarea lui Tudor, armatele turcești din Vidin, ocupă Craiova în același timp.

Cu aceasta, destinul lui Tudor fusese pecetluit!..

...Spre ziuă — spune cronicarul — în noaptea de 27 Mai 1821, în marginea Târgoviștei, trupul său a fost ciopârțit cu iatagane și aruncat într-o fântână părăsită. În acea noapte s'a stins încă un luceafăr pe bolta istoriei noastre naționale. Dar, el n'a pierit și nu s'a stins. Ci s'a ridicat în sferile cerești, departe pe bolta necuprinsului și a neînțeleșului, și, deacolo, el privește și compătimește nimicniciile omenești și-și aruncă disprețul său tuturor trădătorilor și intrigantilor, mari și mici, Sultani și Împărați, care l-au urât și l-au prigonit pentru nemurirea lui, hărăzită de «Dumnezeul cel viu, care va

vedea și va judeca» pe cei ce urzească moartea lui, cum își spunea singur adeseori.

Era de așteptat să se termine astfel cu Tudor. Singur Sultanul scria despre el că este «un trădător care a ridicat steagul răscoalei și a adunat sub el o mulțime de oameni de nimic». Iar Vodă Calimach, scria la numirea sa în scaunul domnesc, că Tudor «a adunat în jurul său norod și a desfășurat steagul răzvrătirii»; ei nu-și dădeau seama că acel Rege al Țăranilor a pus bazele unei epoci noi în istoria Neamului Românesc: *epoca renașterii naționale!*

Pentru «cărturarii și oamenii politici din vremea aceea, Tudor era un rebel»⁵⁾ — scria, cândva, un mare cronicar al nostru.

— Ce ironie a soartei, că tocmai istoricii, nu prevăd faptele istoriei pe care o trăiesc!

Un «popa Ilie», cel cu declarațiile inimoase înaintea Mitropolitului căruia nu s'a sfiit a-i spune:

— «Prea Sfinte Stăpâne! Prea Sfințitul Patriarh este Grec, iar noi suntem Români și trebuie să lucrăm pentru noi: că țara noastră nu e roaba Grecilor și Bulgarilor și Rușilor și Nemților»... acest umil preot va fi înțeles mai mult sbuciumul lui Tudor, decât înaltele și încoronate fețe duhovnicești și lumești. Dovada, cele scrise de el cu prilejul morții celui care «Domnise» fără cucă și fără topuz, cu singură sabia libertății românești și populare la coapsă⁶⁾, asemenea unui Arhanghel făcător de minuni.

— «Cu durere de inimă — scrie Popa Ilie — am auzit și am plâns când l-au vândut pe Tudor doi căpitani ai săi, de l-au tăiat noaptea. Și am mers cu părintele Ilarion la mânăstire de am făcut slujbă pentru odhina sufletului. Și plângea lumea și părintele Ilarion se bătea cu pumnii în piept și da crucea la norod de se închina. Și multă jale pe noi toți»⁷⁾.

Da! L-a iubit poporul, cum numai el știe să iubească din instinct pe cei ce luptă pentru dreptatea lui. L-au iubit pandurii, țăranii și cei slabi și obijduiți, pentru dreptatea căroră s'a ridicat ca un semizeu. *L-au iubit toți cei cu sufletele curate!* Și mai știm! ...Că nu l-au iubit boierii, protipendada și toți acei *ofițeri din oastea lui, cari umblau după pradă*. Ultimul executat de Tudor, a fost fatidicul Urdăreanu, care, fiind prins că a furat o tavă de argint, a dat ordin să fie imediat spânzurat de o salcie. La fel urma să fie executat și Enescu, dar a fost salvat de Prodan. Prilej pentru ofițerii *Iordache și Macedonschi* să țese intriga și să prepare trădarea!...

5) N. Iorga. Domnul Tudor din Vladimiri, București 1921, p. 8.

6) Idem, pag. 8.

7) N. Iorga, Ac. R. «Comemorarea lui Tudor VI., la 100 dela moartea croului național», București 1922, pag. 36.

Conștient de adevărul și dreptatea cauzei ce o servea, Tudor n'a dat înapoi nici un moment. Intriganților din jurul său, care îl acuzau de executarea lui Urdăreanu, le-a răspuns hotărît:

«Sunt în țara mea, cu sabia mea!»

Era prea conștient de puterea adevărului pentru care îmbrăcase cămașa morții, ca să ezite cât de puțin. Cunoștea sufletele celor ce îl acuzau și trăia adânc în suflul neamului pentru care se ridicase. Era prea sfântă cauza, pentru a tolera să fie pângărită de jaful mercenarilor... fără suflet și fără conștiință!

Tudor iubea prea mult pe Dumnezeu și sfintele altare strămoșești, pentru a tolera o cât de mică profanare. Nu s'a temut nici un moment de moarte. El o aștepta în fiecare zi. Știa că va veni cât de curând. Dar, se încleștase cu toate puterile de viață, de glia strămoșească, pe care a încercat hotărît s'o curețe de neghină și putregaiul levantino-fanariot. A scormonit adânc ființa neamului românesc pentru a scoate din adâncuri tot ce era mai curat, mi viguros, mai drept, mai de preț. El a întrezărit o lume nouă, o lume pe care numai cei puțini și aleși o întrezăresc, ca pe un ideal, spre care năzuim și astăzi.

În fața călăilor, Tudor, văzându-i cu iataganele în mâini, i-a întrebat:

— «N'aveți măcar un pistol!»

În ceasul acela de execuție nocturnă, sub cerul senin de Mai, în misterul Aurorei, când ziua se îngână cu noaptea în trilurile nesfârșite ale privighetorilor și balsamul luncilor înflorite, i s'a părut un moment, drept un act de profanare al naturii, o execuție cu sabia. Și cel puțin n'a fost o decapitare, ci o măcelărire în chipul cel mai barbar și balcanic. Era ultimele acte de răsbunare ale fanarului, ce avea să fie alungat din principate.

Viața din trupul sfărțec al eroului Oltean, s'a scurs cu greu! Fapt prevestitor pentru eteriștii lui Ipsilante... că nu vor putea înfrânge adevărul și că soarta lor și a trădătorilor nu va fi mai bună!

Așa s'a încheiat un episod din viața sbuciumată a poporului român, care de mii de ani se străduiește să-și ridice ramurile către soare, luminează și viață liberă. De două milenii înoată și biruie, val după val, în puzderia de noroade ce tind să-l înece în propia lui țară, cucerind pas cu pas locul în istorie și sub soare.

Ca să nu fiu greșit interpretat în cele ce am vorbit despre Tudor Vladimirescu, citez rândurile unui cronicar care a scris istoria eroului din Vladimir :

«Țăranul acesta făcuse într'adevăr un mare păcat: voise ca în țara lui să aibă parte de fericire și de putere săracii neamului românesc»⁹⁾. Iar în altă parte și cu mai mare actualitate, același cronicar al unor vremuri trăite și neînțelese în toată adâncimea lor, scrie, cu ocazia centenarului lui Tudor Vladimirescu:

«Necesitatea acestei baze de libertate țărănească, economică, socială și politică, pentru desvoltarea statului român și întărirea nației înconjurată de dușmani n'au înțeles-o în 100 de ani, trei, patru generații. Dacă am înțelege-o noi măcar astăzi, pe deplin! Ar fi singura comemorare de care s'ar bucura sufletul aceluia care în Mai 1821 a pierit de mâna tâlharilor pentru răscumpărarea unor păcate pe cari nu le făcuse clasa lui și pentru izbândirea unor drepturi cari erau și sunt ale Românilor de toate treptele»¹⁰⁾.

— ...Pe plaiurile Gorjului umbrele lui Tudor și ale pandurilor săi rățesc din nou și fără liniște. Undeva pe pământ s'au cutremurat mormintele tuturor eroilor neamului românesc... și de sus din ceruri sufletele adânc îndurerate, au coborât pe pământ!...

— 1821 către primăvară!

În umila casă a lui Tudor din Vladimir acoperită cu draniță și cu cerdac de lemn, se strâng sufletele martirilor acestui neam, să asculte cum cad picăturile din zăpada ce se topește la strășină. Și se cutremură, când văd că nu ese apă, ci lacrimi și sânge nevinovat. Iar noaptea este lung brăzdată de strigătul hurezului și vaetul cucuvelor sinistre. Din timp în timp și cătelul pământului se aude cum latră și urlă prevestitor.

— ...Măruntăele pământului se destramă de atâta răutate omenească! Sufletele martirilor rățesc de pe culmile Cloșanilor și dela Cerneti, în scorburile pădurii Scorocetului din munții Zarandului, unde Horia și Cloșca au fost vânduți Ungurilor!... Și fără odihnă, trec prin Albacul lui Horia, prin Vidra lui Iancu și poposesc o clipă la Tebea, la Gorumul lui Horia. Și vuetul nopții... sinistre, le mână nefființa spre Bucovina lui Ștefan! Dar vai, mormântul Voevodului este în mâini străine. Trec pe la Curtea de Argeș și cohorta de Arhangheli se oprește la Turda, sub spada mântuitorului și întregitorului de țară, *Arhanghelul Mihail*, deapururi învingătorul satanei și minciunei!

Sărmane suflete rățăcitoare, voi nu aveți liniște nici dincolo de viață. Păcatele unora și greșelile altora, viclenia străinului și mișelia dușmanului; ura și oarba neunire dintre frați, le turbură liniștea din morminte.

...Din adâncuri se aud glasuri ce ne mustră amarnic pentru toate greșelile câte se fac! Sunt glasuri

8) Citat de N. Iorga — *Analele Academiei Române*, 1922, pag. 364.

9) N. Iorga, *Domnul Tudor din Vladimir*, Buc. 1921, pag. 125.

10) N. Iorga. — *Comemorarea lui Tudor Vladimirescu* Buc. — 1922, p. 365 (Sublinierea îmi aparține).

cari nu pot avea odihnă, până ce frații depe tot cuprinsul pământului românesc: Tisa, Nistru, Dunăre și Mare, nu vor fi reuniți într-o *Românie nouă și dreaptă*.

Dacă nici în actuala răspântie a Istoriei, nu vom înțelege și nu ne vom strânge rândurile toți cei de un

neam, apoi nu știu ce va fi de țara românească în acest colț al lumii învolburate. La aceasta și la gândul de răsbunare al lui Iuda este bine să ne gândim, cât mai mult și cât mai des.

GH. FĂCĂUARU

Grecia antică și Grecia modernă

Acțiunea începută de Italia pentru a restabili siguranța în sectorul elenic deslănțuește în țările anglo-saxone și în cele ce se mai inspiră încă din izvoarele londoneze, o nouă cascadă de minciuni; am văzut citându-se în mod foarte nepotrivit, Platon și Pericles, Marathon și Salamina. Ignoranța anglo-saxonilor în ceea ce privește istoria, viața și spiritul mediteranian e atât de mare încât serviciile de propagandă engleze nu au șovăit să mobilizeze în apărarea clasei conducătoare levantine instalată la Atena, marile umbre ale glorioasei Elade.

Nu vrem să scădem aci valoarea poporului care astăzi se numește «grec» rasă tânără, puternică și sănătoasă, exploatat de o clasă eterogenă de negustori, de mulți ani și de multe generații în slujba intereselor capitalului britanic. Iar Italienii se bat și pentru interesele superioare ale acestui popor care într'un secol de viață, mai mult sau mai puțin independentă, nu a beneficiat câtuși de puțin de milenarul patrimoniu cultural, încă viu în documentele artei, ale literaturii, ale istoriei Eladei.

Prima poveste asupra Greciei renăscute începe în prima jumătate a secolului trecut, când luptele creștinilor contra dominațiunii musulmane ajunseră faza lor hotărâtoare.

Eroica tenacitate a păstorilor din Epir, din Macedonia, din Argolide, din Peloponez reamintiră extraordinara valoare a Elenilor luptând contra Perșilor lui Xerxes. Era vorba, bine înțeles, de exagerări retorice cari demonstrau același eroism în lupta contra Turcilor, a Slavilor din Bulgaria, din Serbia, din Muntenegru, și arătau tradiționala și neînfrânta valoare a acestor oameni ai munților, dublată de ura de religie.

Dar exagerarea acelor idei era enorm favorizată de prielnice împrejurări politice și ideologice. Asupritorul era cel mai crud și odios luptător al absolutismului.

Contra lui se ridicau, în mod unanim, patrioții tuturor țărilor europene, toți acei cari, împotrivindu-se ordinii

Sfintei Alianțe, susțineau cauza reformelor constituționale.

Anglia, care în timpul perioadei napoleonice, ajutase în mod util pe Sultan să-și reafirme și să-și întărească stăpânirea asupra creștinilor, nu era favorabilă independenței popoarelor balcanice, mai ales fiindcă eliberarea lor era încurajată de Petersburg și risca să se rezolve prin extinderea influenței rusești în bazinul Mediteranei. Londra a devenit conducătoarea și protectoarea libertății grecești numai atunci când a văzut că faptul era de neînlăturat: independența greacă se înfăptui în avantajul Angliei. De altfel, cum s'a întâmplat totdeauna în asemenea circumstanțe, Anglia cultiva în opinia sa publică amândouă tendințele: dacă Sultanul își avea sprijinitorii săi printre conservatori și imperiaलि, dușmanii ai puterii rusești, grecii erau susținuți de societatea liberală. Acești susținători, chiar în timpul când umpleau cu marmure grecești British Museum, vorbeau de renașterea Athenei.

În realitate aceste exagerări retorice nu puteau să se termine decât în dauna poporului grec. I se atribuia o sarcină disproporționată față de măsura reală a capacității și a maturității sale.

Fapt este că însăși această disproporție a provocat o oprire a dezvoltării țării și marea serie de revoluții și de mișcări anarhice în care se rezumă un secol de viață a Statului Grec.

În a doua jumătate a secolului trecut a fost foarte desbătută de învățați, problema originii etnice a grecilor actuali. Unii, influențați de exagerările retorice din timpul acela, au susținut că ei ar fi în cea mai mare parte descendenții Grecilor din perioada clasică. Dar cercetări mai serioase înlătură această teză. Între secolele al V-lea și al VIII-lei după Christos, regiunea greacă a fost obiectul necontenitelor năvăliri ale Avarilor și Slavilor. Aceștia din urmă, nu numai că s'au suprapus locuitorilor, ci au trecut chiar în insule, unde s'au stabilit definitiv. Se susține, în definitiv, că actualii greci

sunt, din punct de vedere etnic, descendenții unor triburi albaneze și bulgare.

Procentul de Greci autentici, în această amestecătură, ar fi foarte mic. Slavii transplantați simțiră prestigiul culturii elenice, și îi adoptară limba. Totuș această influență n'a avut rezultatele cari se pot nota în Italia, pe trupul coloniilor germane.

Cu secolul al XV-lea începe în Grecia perioada dominației turcești. Tot ce mai rămăsese viu și creator în teritoriile vechiului Imperiu Roman din Orient trecu în Italia. În Grecia se rupe în mod tragic continuitatea însăși a culturii elene. Aceasta nu se întâmplase în peninsula italiană. Germanii nu ocupaseră niciodată țara întreagă și mai ales nu covârșiră pe locuitori și cultura.

Ba chiar, ei însșiși au fost asimilați și subjugati. Nu numai atât, dar dela începuturile sale, până în zilele noastre, trecând prin urcări și coborîri, cultura italiană s'a dezvoltat cu continuitate, având aproape todeauna o funcțiune stăpânitoare.

Era deci natural că puternicul și tânărul popor slav transplatat în antica Grece, să nu găsească, la începutul nesigurei sale independențe, nici o tradiție într'adevăr spirituală, într'adevăr vie, căreia să i se supună.

Covârșit de un om de o importanță nemărginită, el trebuia fatal să fie prada unei clase de aventurieri și de levantini care și-a format neutralitatea în atmosfera dominațiunei turcești.

ALBERTO CONSIGLIO

Misionarismul românesc în noua Europă

După războiul cel mare, anumite state învinse au ridicat stindardul revizionismului. Noi, în calitate de stat învingător, am urmat politica popoarelor occidentale victorioase și am devenit membri devotați ai Ligii Națiunilor. Iar când am văzut că ideea revizionistă își face drum, am ridicat și noi stindardul antirevizionist și am participat la formațiuni politice și la alianțe, menite de a ne asigura frontierele. Politica noastră externă se rezuma în: «nici o brazdă» Cu alte cuvinte ne mărgineam în a ne aține cu baioneta întinsă la frontiera amenințată și de a spune vecinului revizionist: frontierele noastre sunt eterne; noi nu cerem nimic dela tine, dar, dacă ne ataci, aceasta însemnează război. A venit timpul când, fără să fim în război, am dat tot ce ni s'a cerut, cedând mai mult decât o treime din teritoriul țării și pregătind condițiunile necesare pentru a pierde și restul.

Politica aceasta antirevizionistă era unanimă în țară. De nicăeri nu se auzea vreo voce divergentă. Trăiam fericiți într'un *dolce far niente*. Principiile de democrație și naționalitate ni se părea că sunt suficiente pentru a ne garanta pentru «eternitate» frontierele; trândăvia și competițiunile, tot atât de eterne, din interiorul lor. Nu ne dădeam seama pe acea vreme că principiile amintite mai sus, au putut servi de bază la formarea statului român în granițele lui de atunci, dar că aceste principii nu-i pot garanta în nici un chip viitorul.

O MISIUNE DE INDEPLINIT

Nu ne dedeam seama de condițiunea esențială a oricărei existențe: *misiunea de îndeplinit*.

Din haosul vieții europene de după războiul cel mare, a început să se desprindă și să intre în conștiința popoarelor, principiul dător de viață care se poate rezuma în două cuvinte: *misiune în interiorul statului pentru fiecare individ și misiune pentru fiecare stat și popor în concertul internațional*; principiu care se mai poate exprima și se exprimă deobicei în cuvântul: *Muncă*.

Munca justifică totul. Omul are numai datorii. Dreptul omului e dreptul la muncă. Dreptul popoarelor se rezumă în *misiunea lor istorică* în concertul celorlalte popoare. Fără o misiune istorică, în raport cu idealurile cari mișcă omenirea în împrejurările istorice prin cari trecem, nu există drept la existență.

CONDAMNAȚI PIEIREI

Sub această prismă văzut, statul nostru, care țipa din răzputeri *Antirevizionism*, era, împreună cu celelalte state europene de aceeaș structură, prin definiție, condamnat pieirei. Privite aceste state în interiorul lor, constatam că se rezumau într'o frenetică bucurie de a trăi.

La noi, în afară de această bucurie de a trăi, acțiunea claselor conducătoare se mărginea în a face jocul puterilor străine și în a favoriza pe teritoriul propriu tot ce nu era de factură românească proprie. Țara noastră, în frontierele ei cele noi, în afară de turpitudinile claselor conducătoare, cari săreau oricui în ochi, nu făcea decât să cultive un fel de hinterland hibrid de toate curentele străine, venite din cele patru vânturi.

Suflet, Acțiune, Misiune; nu se vedeau, nu-și trădau existența.

RENAȘTEREA ITALO-GERMANĂ

Popoarele revizioniste, în primul rând Italia, și apoi Germania, au fost cele dintâi cari și-au dat seama de inanitatea organizației popoarelor europene pe baza principiului: *beati possidentes*. Doui uriași se ivesc la orizont: *Benito Mussolini* și *Adolf Hitler*. Ei pun pe tapet adevăratul principiu pe care se bazează existența popoarelor, principiul muncii creatoare, al misiunii istorice și al solidarității interne și internaționale. Ei au creat în statele lor și organisme politice necesare cari să asigure munca și solidaritatea internă pe de o parte și misiunea istorică a statului și poporului respectiv pe de altă parte. Și astfel s'a născut fascismul și imperialismul Italiei și național socialismul și imperialismul German.

INTUNERIC DE NEPĂTRUNS

La noi nu era nimeni să înțeleagă că un principiu nou de viață a pus stăpânire pe omenire. Evenimentele ne copleșeau în mod treptat, iar noi, alături de democrațiile occidentale, tot atât de străine de realitățile cele noi și de incapabile de a se adapta noului ritm de viață, ne mărgineam a rămânea mereu cu baioneta întinsă la hotare în contra vecinului strigând «*nici o brazdă*», pe când totul se năruia împrejurul nostru, amenințând să ne strivească sub dărâmături.

Era un întuneric de nepătruns care ne înconjura. Era o totală rătăcire. Pe la 1922—23, o mișcare fascistă, cu nuanță antisemită s'a înfiripat în țară. Această mișcare prindea teren în masse. Producea o înviore generală care dădea speranța unei treziri la viață a poporului român. Clasa noastră conducătoare era însă prea parazită, pentru ca, prin pânza de păianjen a mercantilismului organizat la suprafață, să poată pătrunde mișcarea de renaștere pornită din adâncuri. Și astfel fascismul din acea vreme a rămas un simplu vis.

MIȘCAREA LEGIONARĂ

Concomitent însă, sub acțiunea veche și viguroasă a profesorului A. C. Cuza dela Iași, se produce o mișcare similară în tinerețea din acea cetate istorică. Această mișcare se polarizează în curând în figura eroică a lui Corneliu Zelea Codreanu. În această figură legendară, în Ion Moța și ceilalți tineri cari au inițiat mișcarea, se profilează la orizont cea de a treia mișcare de regenerare din Europa: *Mișcarea Legionară*.

Trebue să mărturisesc că pe acea vreme nu eram în curent decât în mod vag cu mișcarea dela Iași, că numai târziu pe când eram procuror la Cluj, prin 1935—

1936, am venit în mai de aproape contact cu această mișcare, fără a pătrunde totuși în cutele ei intime. Din toată mișcarea rețineam însă faptul, care mă umplea de mândrie și de speranțe pentru viitor, că mișcarea lui Corneliu Zelea Codreanu întrupa în sine scoaterea la suprafață a geniului specific românesc și ca o consecință nimicirea străinismului întrupat în partidele noastre de guvernământ, a cultului de împrumut și a întregului bagaj interlop al claselor noastre conducătoare care constituia intelectualismul sub care ne înăbușam și se conducea spre prăpastie un neam și o țară, cu cari acest intelectualism nu avea nici un punct de contact și care totuși constituia întreaga lor existență de cultură aparentă.

Ne venind în contact direct cu organizația politică a lui Corneliu Zelea Codreanu, multă vreme nu am știut că această organizație posedă același potențial de afirmare în politica internă ca și în cea externă a statului și poporului român. Mă închipuiam singur într'un nesfârșit ocean al pierzării.

Dela șeful statului și până la cel din urmă academician și trecând prin toată filiera învățământului și a intelectualității românești, nu vedeam decât profanatori ai idealurilor românești.

POLITICĂ DE VIERME

În 1934, la o adunare generală a Ligei Antirevizioniste din Ardeal, prezidată de profesorul Ion Lupaș dela Cluj, am căutat să arăt pericolul pe care-l prezenta pentru existența și viitorul țării atitudinea noastră Antirevizionistă în politica externă. Am arătat că un popor care vrea să trăiască trebuie să fie ofensiv, adică revizionist, că, cel ce se pune în defensivă, prin însuși acest fapt, pierde războiul; își pregătește moartea. Sala nu s'a impresionat. Vorbirea mea a trecut ca un fapt divers. N'avea nimenea timp să se ocupe de ofensive. Antirevizionismul era dictat dela centru, iar la centru era dictat de Liga Națiunilor și de interesul marilor democrații occidentale. La noi nu putea încăpea nici o discuție în această privință; noi nu putem avea alt rol, decât acela de atrage cu degetul.

Era o politică de vierme. Era o atitudine rușinoasă și degradantă. Era o luptă în contra destinului, pentru că nimic nu stagnează, totul curge, se transformă, evoluează. Era o absurditate, căci lumea nu se poate anchiloza la starea pe care o are la un moment dat al istoriei sale. Ar fi moartea. Numai lași se resemnează într-o stare determinată. Popoarele viguroase făuresc istoria și duc revizuirea cu ele. Au un rol istoric și o misiune bine determinată de îndeplinit.

OPACITATEA VECHIULUI REGIM

La 24 Ianuarie 1936, într-o conferință ținută în sala teatrului municipal din Satu Mare, într'un mare entuziasm de astădată, am arătat că dintre toate statele dela Marea Baltică până la Egipt, singurul care ar putea avea rațiunea de a fi, ar fi România, dacă și-ar lua o misiune istorică de îndeplinit; că toate celelalte state vor pieri la cea dintâi bătae de vânt, pentru că rațiunea lor de existență e în funcție de interese străine și pentru că nu au o misiune istorică proprie.

Am arătat că ideologiile conducătoare ale vecinilor noștri urmează a suferi o totală revizuire, ele constituind un anahronism pentru Europa de mâine; că în ce privește pe vecinii noștri dela apus, e o chestiune de profilaxie internațională asimilarea lor condițiunilor de viață ale continentului și restituirea populațiilor desnaționalizate corpurilor etnice cărora au aparținut și parțin prin vocea sângelui.

Dar politica aceasta nu se putea duce decât alături de puterile cari reprezentau nouile directive de viață, alături de Roma-Berlin. Cei ce au avut curajul să o spună sub fostul regim, au plătit acest curaj cu viața sau libertatea lor.

Nimic nu putea demonstra mai elocvent opacitatea vechiului regim decât aceste măsuri nesăbuite luate în contra a tot ce era clar văzător în acest stat.

S'A MĂCINAT VIITORUL NEAMULUI

Dar astăzi când am intrat în axă, avem noi idealuri bine definite de urmărit și realizat! După câte știu, și după toate aparențele, nu e încă nimic fixat în această privință. În afară de discuțiunea cu privire la hotare, în marea vâltoare de azi, nimic nu se frământă, pentru a se pregăti bazele misiunii noastre istorice de mâine.

Pentru formularea idealurilor noastre de azi și de mâine, numai la trecutul istoric al poporului nostru, la tezaurul spiritual al neamului trebuie să ne îndreptăm privirile. Numai prin încadrarea lor organică în lumea nouă, vom putea rezolva problemele noastre specifice și să ne garantăm viitorul în noua configurație a Europei.

Noua directivă de stat are însă și în acest domeniu mari dificultăți de învins. Prin întunericul de nepătruns se pare că nu suntem în stare să ne deschidem drum. Forțele constituite ale Statului, alcătuite din produsele intelectualismului, care ne rod măruntaiele, ne stau împotriva. Dela început aceste forțe s'au coalizat pentru a ne paraliza acțiunea. Pe când în Italia și Germania, autoritățile, constituite din reprezentanții vechilor regimuri, s'au mărginit a întrebuința mijloacele legale, pen-

tru a se opune noului curent de afirmare națională, la noi exponenții acestui curent au fost pur și simplu scoși afară din lege și asasinați pe la răscruci de drumuri. Și s'a continuat pe această cale măcinându-se în mod criminal și inconștient viitorul neamului.

Dacă asemenea mijloace s'ar fi întrebuințat în Italia și Germania, istoria Europei și a lumii ar fi dobândit o cu totul altă înfățișare. Numai noi am avut tăria criminală de a ne mobiliza în contra destinului, pentru a ne îngropa sub dărâmături propriul nostru viitor.

RECÂȘTIGASEA PATRIMONIULUI ANCESTRAL

Popoarele năvălitoare, actualii noștri vecini din cele patru puncte cardinale, ocupând anumite teritorii, au dislocat în parte și au asimilat pe români, rămânând fixați de locurile ocupate. Românii însă au continuat să se miște pe teritoriile lor ancestrale, înglobând în ele și pe cele ocupate de noii veniți.

Ștefan cel mare, Cantemir și alți voievozi s'au întins spre Bug sau Crimeea. Pentru ciobanii Ardeleni creștele Carpaților nu erau un obstacol, pentru a ajunge cu turmele lor în regiunile foste altădată domenii ale strămoșilor lor. Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul, Șerban Cantacuzino și alți voievozi ai noștri, năzuiau spre Balcani și Constantinopol. Pentru ciobanii de mai sus, Dobrogea, Bulgaria, «Țara Turcească» erau regiuni familiare, aparținând spațiului lor vital. Ii mânau pe toți pe aceleași drumuri sângele strămoșilor pe care-l purtau în vine. Macedonenii din Balcani fac acelaș lucru; îi vedem infiltrându-se, din Asia mică, Constantinopol, Egee, Mediterana, Adriatică, și până dincolo de Pannonia, alături de românii dacici, a căror întindere a corespuns odinioară cu limitele până la cari au ajuns armatele și cultura romană, cuceriri cari le-au rămas lor moștenire sacră.

Aceste penetrațiuni nu sunt de azi, de ieri. Ele reprezintă mișcări milenare, cari au păstrat totdeauna acelaș caracter. Și astăzi nu facem decât să ne repetăm și să executăm pe teren gândul strămoșilor. Am trăit, am lucrat și lucrăm mii de ani în spațiul nostru vital în Patria strămoșilor, în țara noastră valahă, în «*Romania de mâine*».

Aceasta trebuie să o știe și să o trăiască conducătorii și orice român. Aici e misiunea istorică a românismului: recâștigarea patrimoniului spiritual, domeniul spiritual al strămoșilor, dominarea și guvernarea vecinilor prin această spiritualitate autohtonă și unificarea tuturor în acelaș spirit creator, în geniul milenar al pământului Tracic și Roman, pe cari numai noi îl putem guverna, pentru că face una cu trupul și sângele nostru.

Toți vecinii și străinii trebuiesc convinși despre acea-

stă necesitate istorică, singura care satisface dreptatea, solidaritatea internațională; interesul suprem al popoarelor ocupate; ale Europei întregi; justiția imanență.

Acesta este spațiul de expansiune ancestral al Neamului Românesc. Pe lângă drepturile istorice arhimilenare, pe cari le moștenim dela strămoșii Geți, Daci, Traci, cari au frământat cu geniul și sângele lor mii de ani acest pământ, noi venim și cu moștenirea romană care a încheiat sub o formă nouă unitatea spirituală a acestui teritoriu, sub același substrat etnic, altoit de astădată cu geniul Romei și cu puterea de organizare a jurisconsultilor Romani.

UNITATEA IN DIVERSITATE

Teritoriile azi ocupate: la nord de Rusia sudică, la apus și nor-vest de Ungaria și Jugoslavia; de Bulgaria, Grecia și Turcia, la sud și sud-est, nu pot rămâne în starea de izolare în care se găsesc astăzi. Europa de mâine va cere în mod imperios să se tragă drumuri largi peste hotarele chinezești de astăzi. O nouă spiritualitate va trebui să pună stăpânire peste aceste popoare, o supraspiritualitate care să creeze unitatea în diversitate. Toate aceste teritorii vor trebui să fie unificate într'un tot indivizibil. Această unificare va deveni mâine o necesitate vitală pentru noi și toți vecinii noștri. Și geniul unificator nu poate fi altul decât geniul multimilenar al pământului care se întrupează în poporul român.

Acesta ar fi fost să fie substratul ideologic care trebuia să ne animeze, după așa zisa întregire a hotarelor dela 1918. Trebuia să simțim necesitatea spațiilor largi. Alături de Germani și de Italieni, trebuia să fim cei dintâi revizionisti. Trebuia să ne înțelegem rostul și misiunea istorică, la care, până atunci, nu ne puteam gândi, striviți cum eram între marile împărății vecine și statele sudice cari dețineau împreună cea mai mare parte din pământurile ancestrale și ne paralizau mișcările.

PERSPECTIVE MĂREȚE

Spațiu larg, aer deschis, solidaritate, muncă armonioasă și unire ne cere Europa cea nouă.

Mari destine se deschid azi înaintea popoarelor cu vitalitate! Un popor trebuie să aibă un orizont larg. Dacă nu-l are, să lase locul altora și să se pregătească de înmormântare. Pe noi numai loviturile de măciucă ale barbarilor, din cari, până în timpul din urmă, nu reușisem a ne desmetici, ne-a făcut să trecem în stare de pasivitate și să nu revenim la rolul nostru de făuritori de istorie. Și numai intelectualismul de import, o clasă stăpânitoare înstrăinată și corpută a putut să ne lege la ochi și să ne condamne la umilitatea stare în care ne găsim.

Un fapt rămâne bine stabilit: Unificarea popoarelor în mari conglomerate devine o necesitate imperioasă a viitorului apropiat. Tradiția imperială a Romei, în aceste părți răsăritene, o deține românii. Și tot numai ei sunt aceia în cari trăește geniul milenar al pământului din care va răsări mâine noua spiritualitate unificatoare.

Din marile frământări prin cari trecem, omenirea nu mai poate eși cu idealurile mărunte cari ne-au animat până acum. Popoarele vor trebui să capete o altă consistență, o altă configurație și idealuri superioare cari să le închege într'o unitate nouă de înaltă ordine spirituală. În Europa de mâine nu va mai fi cu puțință ca fiecare să se retransfeze în bisericuța lui, consistând într'un stătuț de câteva milioane de locuitori, cultivând idealuri exclusiviste și închizându-se cu ziduri chinezești.

Popoarelor viitorului le trebuie spațiu larg, aer deschis, pentru a putea respira din toți plămânii și în plină libertate.

Deja depe acum se desemnează la orizont trei mari conglomerate cu anumite misiuni istorice de îndeplinit: cel Germanic, cel Rusesec și cel Mediteranian, cu Africa împreună, și având Mediterana ca lac intern. În aceste gigantice schimbări, pe români îi așteaptă mari perspective, fără a împieta câtuși de puțin asupra geniului popoarelor vecine cari vor avea deopotrivă fiecare rolul potrivit în raport cu specificul fiecăruia dintre ele.

ION COLFESCU-DELATURDA

Din poezia chineză

— Traduceri —

PLIMBARE TRISTĂ

Lacul Nan-hu leagănă luna de toamnă
Care se-oglindește în apele lui verzi.
Sgomotul lopeților mele a'ntrerupt
Imnul de iubire pe care nufării îl cântă lunii.

L U N A

Ca o sabie, fluviul a despicat muntele.
Ia uită-te la barca-aceea de aur
Care plutește, acolo, pe apă...
Nu, e luna care răsare.

AL. T. STAMATIAD

Pentru înțelegerea între generații

În toate părțile această problemă este pe primul plan al preocupărilor, dar nicăieri nu se prezintă mai gravă și mai acută ca la noi, deoarece în alte țări organizarea temeinică a familiei cu tradițiile sale, cu spiritul înăscut de ordine, de disciplină, cu înrăurirea generală a Societății, care are ca temelie erarhizarea valorilor cu respectul înaintașilor, împiedecă ca generațiile să se deslănțue unele în contra altora.

La noi însă, neavând criterii stricte de viață, cădem în excese și păcate grele.

Dacă tineretul a greșit, să-l îndreptăm; nu putem porni cu ură în contra lui, căutând a-l nimici.

Fără o foarte înțeleaptă îndrumare a tineretului, fără o mare dorință de înlăturare a ceea ce poate adânci prăpăstiile sociale, fără o conștientă pătrundere a datoriei ce avem ca părinți, ca Români, ca reprezentanți ai elitei ce conduce încă țara, nu putem stăpâni vremurile, iar istoria ce se scrie clipă cu clipă ne va încărca cu toată răspunderea năruirii prestigiului poporului nostru.

Noi trebuie azi să ne concentrăm, să ne strângem pentru a salva cea mai prețioasă comoară: Unitatea noastră spirituală, care este testimoniul lăsat

de marii premergători ce trebuie să o transmitem neștirbită viitorimii.

În fața lumii întregi nu putem să avem drept la viață, dacă nu regăsim în noi forța morală a ne învinge pe noi înșine, pentru a ne reîncadra în puterile ce vor zidi lumea de mâine.

Fără a da tineretului toată vloga, ca să fie ca moșii și strămoșii ctitori binecuvântați ai României de mâine și călăuzitori destoinici ai viitorului, ce va fi cum îl vom țese, printr'o eroică dăruire a ființei noastre întregi!

Cu asemenea sentimente și cu înțelepciunea celor cu părul încărunit în încercări, lacrimi, dureri, să ne îndreptăm către cei tineri, căutând a-i salva, pentru bucuria căminelor, pentru fericirea mamelor și a soțiilor, a pruncilor și pentru că este porunca de salvare însăși a neamului ce întreg cere iertare ca să poată fără alte frământări și griji să se îndrepte cu toate forțele pentru apărarea marilor interese naționale.

Doamne, ajută cu Duhul Tău, celor dreپți, cinstiți și însuflețiți!

ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Eșarfe de mătase

— Traduceri din poezia japoneză —

IUBIREA MEA

Iubirea mea e vie
Ca iarba 'n primăvară;
Puternică, bogată
Ca valurile Mării
Izbindu-se de țarm.

ZADARNIC

Ce zadarnic e
Să scrii pe valurile de nisip,
Dar cu cât mai zadarnic e
Să iubești
Pe cel care nu te iubește!

EXILATUL

Te rog, ascultă-mă:
În insula inimii tale,

Lipsit de hrană,
Fără să pot fugi,
Sunt exilatul tău!

AL. T. STAMATIAD

Ogorul nostru

Sub soarele ce mâni va răsări
Să 'nveșmânteze brazdele de plug,
Ogorul nostru sfânt va odrăsli
Împărtășite cu sânge din belșug.

Pe țara noastră cu lărgit hotar,
Greu cucerit prin jertfe de vieți,
Va coborî dumnezeescul har
Ca roua 'n geana albei dimineți.

Și fiii noștri vor îngenunchia
Pe lanul astfel binecuvântat,
Ce mândru spic de aur va 'nălța
Din oasele și sângele vărsat.

D. IOV

Înfrățirea popoarelor într'o spiritualitate nouă în Europa de mâine

În timpurile de pace un popor poate frământa în liniște, în școală, pentru generațiile cari se ridică și în afară de școală, pentru cei maturi, idealurile specifice ale rasei, dar în timp de furtună, trebuie să le puie cu curaj pe tapet și să le susție cu tot eroismul de care e capabil.

Noi trebuie să lucrăm prin geniul nostru personal și prin acela al moșilor și strămoșilor noștri. În fiecare moment al istoriei, un popor trebuie să apese cu întreaga greutate a istoriei sale pe pământul pe care îl ocupă sau care a fost frământat de geniul rasei lui. Un popor care se respectă nu lasă altora sarcina de a-l substitui; nu stă impasibil, pentru ca alții să împietzeze asupra misiunii istorice ce i-a hărăzit strămoșii să îndeplinească.

Momentele epocale prin cari trecem sunt pline de urmări incomensurabile. Orice greșală, orice gest își are urmările lui incalculabile. În viața noastră individuală, fiecare ne putem da seama de devierele pe cari le produc în desfășurarea existenței noastre lipsa de putere de afirmare din anumite momente decisive.

În viața popoarelor momentele cruciale decid de soarta lor pentru sute de ani, pentru milenii. Într'un asemenea moment ne găsim noi astăzi. Orice greșală poate fi catastrofală pentru viitorul neamului. Ambițiuni, chestiuni de persoane, rivalități cari nouă ni se pot părea fără importanță, se profilează în lumina istoriei ca având urmări gigantice. Deaceia toți deopotrivă, conducători și conduși, trebuie să ne dăm seama că jucăm o carte mare, o carte decisivă, pentru care, prin milenii, generațiile succesive ne vor blestema sau ne vor binecuvânta.

Trebuie să trecem toți peste suferințele momentului, să ne umplem de mândrie creatoare. Dela soldat și până la cel mai mare comandant, să privim în orizontul larg geografic și istoric. Să lămurim vecinii și să facem să pătrundă în sufletele aliaților noștri conștiința rolului istoric, a drepturilor și datoriilor ce ne incumbă.

Toți trebuie să ne pătrundem de adevărul că unificarea din sud estul European nu se poate face decât sub geniul poporului român. Calitatea lui de băștinaș și de deținător al geniului pământului din aceste părți îl indică cu viitor făuritor al acestei unități. — Pentru a da posibilitatea de dezvoltare tuturor regiunilor din spațiul vital românesc, se impune, înainte de toate, făurirea la Dunăre a unui stat puternic rezemat pe crestele Carpaților și pe bazinul Transilvănean, stat care să aibă granițele asigurate spre apus ca și spre răsărit și miază-

zănoapte. Acest stat trebuie să fie un focar de cultură Daco-Romană și o pildă de eroism creator.

La acest destin al nostru a trebuit să se gândească Corneliu Codreanu atunci când a spus că poporul nostru va avea un viitor «cum nici nu îndrăsnim să ne gândim».

Lumea nouă care se naște implică și în viața internațională, cași în cea internă, dreptatea și solidaritatea. Forța poate să decidă. Dar numai forța care stă în serviciul moralei imanente, al dreptului și al solidarității internaționale. Configurațiunea viitoare a popoarelor va trebui să corespundă cu puterea lor de expansiune în ordine spirituală, cu spațiile lor vitale. Un popor inferior și nepregătit, nu poate lua locul unui popor cu înaltă spiritualitate și cu o misiune istorică ancestrală binestabilită.

De aceea se impune ca să ne cunoaștem pe noi înșine, să ne cunoaștem vecinii, mai apropiați sau mai îndepărtați, să facem un raport just între posibilitățile fiecăruia de afirmare în ordine spirituală și să pornim la afirmare eroică pe teren. A sosit epoca de redresare, de reînviere a neamului.

În viața popoarelor, cași în lumea plantelor sunt epoce de incubație latentă și epoce de afirmare puternică în afară. Anotimpurile își au corespondența lor și în viața națiunilor. O epocă de stagnare, de regres aparent, nu este o dovadă de decădere pentru popoarele viguroase. Trebuie să le urmărim în desfășurarea lor în decursul istoriei.

Greșeli fatale se pot produce, deficiențe cari nu iartă. Aceste greșeli își au urmările lor nefaste în decursul veacurilor. Noi românii, ca parte integrantă din vechiul imperiu Roman, a trebuit să suferim și să trăim într'o lungă perioadă de incubație, sub loviturile barbarilor. A fost biciul lui Dumnezeu, pentru ca să ne trezească la viață, pentru ca să puie în funcție aptitudinile noastre genuine. Dintre toate popoarele romanice, continuatoare ale străvechilor populațiuni europene, suntem cei mai oțeliți prin lupte grele și grele suferințe, mai mult chiar decât oricare alt popor de veche baștină europeană.

Din lovitura de măciucă pe care ne-au aplicat-o barbarii, spre deosebire de celelalte popoare europene, de abea acum ne desmetim. Suntem în plină primăvară a vieții. Eroismul nostru este încă proaspăt, ne pus încă la grele încercări. Va trebui să ne câștigăm drepturile, în lumea nouă, prin puternice probe pe teren. Forțele incubate, acumulate, în lungi secole de suferință, vor

trebui să fie puse, acum când soarta popoarelor este în joc, la proba de foc. De vom fi la înălțime, ne vom asigura acel viitor asupra căruia «nici nu îndrăznim să ne ridicăm privirile»; de nu vom fi eroici, vom cădea în mod rușinos, ne vom prăbuși din nou pentru veacuri.

Acest rost îl are mișcarea de renaștere universală la care participăm. Este trezirea la viață. Patrimoniul nostru sfânt, neprețuita comoară ancestrală se desgroapă astăzi și se pune în valoare. Patrimoniul acesta îngropat este Patria spirituală, este neamul în continua lui de-devenire. Se clădește acum o nouă Românie, România care, în colaborare cu celelalte popoare mediteraneene de aceeaș rasă și cu germanismul purtător al eroismului nordic, va trebui să închege sub o nouă spiritualitate micile unități etnice și să creeze o nouă Patrie în proporții vaste, plecând din bastionul Dacic, pe care Traian l-a creat pentru a se apăra civilizația și cultura latină de barbari și a cărui misiune istorică acum începe.

Martirii noștri au fost clădiți la temelii României viitoare, ale «ROMANIEI», ale imperiului care va trebui să fie creat prin destoinicia și geniul nostru, cu concursul popoarelor vecine și prietene, prin înlăturarea de pe scenă a structurilor barbare, perimate.

Începutul unei epoci de glorie se marchează prin eroisme, după cum începutul dezastrului se marchează prin tiranie și lașitate. Nici o victorie nu a fost câștigată de cei vii, ci numai de cei morți. Recolta bogată se obține numai prin putrezirea boabelor în pământ. Toate popoarele au cultivat eroismul. Imperiul Roman s'a născut și a crescut sub egida lui Marte, a lui Hercule, a Minervei, a Vestalelor. Deaceia pe toate operele de artă antice vedem reprezentați eroii. Cei vii au nevoie de pilda celor morți. Toate războaiele au fost câștigate, nu de oameni, ci de idealurile cari îi animau, întrupate în eroismul celor ce s'au sacrificat pentru idealul lor.

Să ne punem acum întrebarea: pentru ce spiritul larg de înțelegere s'a născut la noi și nu la vecini? Răspunsul rezultă din cele dezvoltate în prezentul articol. Avem misiunea istorică în sânge. Ne trebuie numai libertatea de a o aduce la îndeplinire. Rămâne totuș o misiune grea de îndeplinit. Este crearea omului nou din care să dispară rezidurile trecutului, intelectualismul sec și științificismul de paradă și paralizator, instinctele primare ascunse sub aspect de cultură și civilizație de împrumut.

Trebue să punem arma în mâna făuritorilor Patriei de Măine. Dar trebue să știm bine că oțelul nu este la armă, ci în spirit, în suflurile celor cari o poartă. Să mai știm încă, că animațiunea eroică nu se face la comandă; că ese din adâncuri, prin libertatea gândirii, a propagandei, a vieții spirituale. Cei de sus, comandanții, conducătorii nu pot decât să o capteze și să o dirijeze.

Conducătorii și condușii trebue să fie animați de aceleași sfinte idealuri, în mod liber și prin curent irezistibil de jos în sus.

Un război este pierdut înainte de a-l începe, dacă nu are spiritualitatea lui mai dinainte creată. Cel ce poartă arma fizică, trebue să aibă arma spirituală. Trebue să știe ce vrea și ce urmărește. De aci rolul mare pe care îl are scriitorul, propagandistul, oratorul, purtătorul de idei. El este adevăratul făuritor de victorie. Fără ideologie, fără idealuri vii în suflute, nu există victorie.

Se poate observa că de câteori ne pierdem în rivalități mărunte, în certuri interne, acțiunile noastre scad la bursa victoriei. Atunci însă când națiunea e bine dresată pe picioarele sale spirituale, vibrând solidar în idealul comun, acțiunile la bursa victoriei se ridică proporțional.

Avem revendicări mari de făcut. Au și vecinii pe ale lor. Revendicările noastre nimenea nu ni le va realiza în afară de noi înșine. Dar ele stau în spiritul nostru, nu în arma fizică pe care o putem purta. La bursa internațională a victoriilor contează în primul rând spiritul animator și numai în al doilea rând vine arma ucigătoare pentru a impune înfăptuirea pe teren. Victoria e mai dinainte câștigată sau pierdută, după cum spiritul animator este cu noi sau cu adversarul.

Un popor pierde când se descompune moralmente. Noi nu putem pieri pantrucă suntem în primăvara renașterii spirituale.

Acum când scriu aceste rânduri trebue să constat că suntem totuș într-o perioadă de acută scădere la bursa victoriei. Turburările interne au desaxat spiritul național. Se simte o mână criminală care lucrează din umbră pentru a ne desarma spiritualicește. În această atmosferă nu putem trăi. Toți cei ce au răspunderea trebue să se reculeagă, pentru a face să dispară acest marasm și a repune națiunea pe drumul ei de afirmare și de triumf.

Conducătorul Țării are cel dintâi cuvânt!

ITALICUS

***Incurajați „România Eroică”,
Citiți-o și răspândiți-o, faceți-o
să treacă din mână în mână.***

Führerul în 1936

În ziua de 6 Octombrie 1936 Führerul a rostit în Reichstat un discurs în care arăta scopul campaniei întreprinse de dânsul și principiile călăuzitoare în politica pe care o urmează în ce privește Răsăritul și Sud-Estul Europei.

Aceste principii e bine să le reimprospătăm și să le facem cunoscute cititorilor noștri, pentru a putea să-și acomodeze acțiunea lor politică, ca să nu vină în contradicție cu forurile conducătoare ale statului German, precum nici cu obligațiunile pe cari și le-a asumat Statul Român, când a primit să facă parte din «Axă».

Scopurile și misiunile create, odată cu sfârșirea statului Polonez, sunt indicate în cinci puncte.

Pe noi, Românii, ne interesează declarațiunea din punctul 5, care sună astfel :

«Cea mai importantă misiune e însă: o nouă ordine a situației etnografice, adică o colonizare a naționalităților în așa fel, încât, la sfârșitul acestei operații, să apară linii de demarcație mai bune decât cele de astăzi. (în 1936 n. r.). În acest sens însă nu mai este vorba de o problemă limitată la acest spațiu, ci de o misiune care merge mult mai departe. Căci întreg Răsăritul și Sud-estul Europei este plin, în parte, cu bucățele rupte din trupul poporului German, cari nu se pot menține. Și tocmai în aceasta rezidă un motiv și o cauză de continuă fricțiuni internaționale.

«În era principiului naționalităților și a rasismului, este utopic a crede că pot fi asimilate cu ușurință aceste elemente ale unui popor superior».

Apoi arată țintele guvernului german în privința ordonării situației în spațiul de influență germană.

La punctul 2 spune: «Ordonarea întregului spațiu vital după naționalități, adică: o rezolvare a acelor probleme minoritare, cari nu interesează numai acest spațiu, ci privește aproape toate statele din Sudul și Sud-estul Europei».

O frază a Führerului, frază care merită și trebuie să fie reprodusă este: «Nu cred că există vreun om de stat european responsabil, care să nu dorească din adâncul inimei sale, înflorirea propriului popor».

Iată deci linia pe care trebuie să o urmeze conducătorii Europei de mâine. Ea este indicată, trasată de acela ale cărui îndrumări și căi sunt sprijinite de fapte de arme unice în istorie și pe cari, ca părtași ai Axei Berlin-Roma, și ca purtători de cuvânt ai drepturilor noastre sfinte, suntem dator să le urmăm.

La aceste principii fundamentale sunt a se adăoga cuvintele D-lui dr. Dietrich șeful presei Reichului, prin cari ni se arată temeliile spirituale ale noiei Europe.

În conferința rostită la Praga în luna Ianuarie a. c. spune: «Elementul fundamental al național-socialismului este conceptul politic al statului național...

«Conceptul politic al statului național, nu este dirijat în sens expansionist, măcinător de forțe, ci în sensul consolidării naționale interne și al asigurării rosturilor de viață ale poporului».

Afirmațiilor adversarilor de astăzi ai Marelui Reich German, cari susțin că lupta pentru libertatea popoarelor de a-și putea trăi viața după cum vor, național-socialismul le răspunde că nu se gândește câtuși de puțin să le zădărnicească această puțință. El este de părere și crede cu tărie că fiecare popor trebuie să-și trăiască înăuntrul viața specificului său.

Am reprodus aceste principii enunțate de însuși Führerul și de omul de mare răspundere, Dr. Dietrich care reprezintă în modul cel mai fidel ideile șefului marelui Reich.

Ce spun ei, nu poate fi pentru a seduce lumea, ci cuvintele lor trebuie să fie normă, care, îndeplinită, aduce pace și ca urmare bunăstare.

DR. EP. LUCACIU

Din poezia chineză

N O A P T E

Unde oare se-ascunde lumina zilei
Și de unde vine întunericul ?
Din an în an, mă simt mai obosit ;
Fuga timpului mă umple de groază
Și mă mbătrânește înainte de vreme.

BIETELE CUVINTE

Mi-e silă de bieteile cuvinte,
Care nu-s în stare să ne cuprindă gândul ;
Astăzi, privirile s'au întâlnit,
In ele, fiecare ne ogindim sufletul.

PE MUNTELE SĂLBATIC

Luna rece strălucește în vârful muntelui.
In grădină, frunzele cad spulberate.
Am închis ușa de frica tigrilor.
Afară, vântul șueră cu furie prin brazi.

AL. T. STAMATIAD.

Ce este un horoscop ?

Horoscopul este proiecția instantanee grafică a Cerului de naștere — horos: ora + scopie: vedere.

Graficul se întocmește după latitudinea și longitudinea locului nașterii, după poziția pe care o are pământul în sistemul solar și după poziția zodiacului și a planetelor față de pământ în clipa nașterii. Este, cum am putea spune, un declic fotografic la lumina orbitei a focului de magneziu, care impresionează o emulsie fotografică.

Primul element care se ia în considerare, în Horoscop, este Zodiacul, banda de 16 grade lățime, pe unde circulă cele două luminarii — Soarele și Luna — cât și restul planetelor: Neptun, Uranus, Saturn, Jupiter, Marte, Venus, Mercur.

Influența lui Pluton, descoperit în 1930, este încă în lumina cercetărilor din punct de vedere al influxului său, așa că el va fi neglijat în studiul prezent.

Zodiacul este, propriu vorbind, un șir neconținut, lung de 360 grade, și compus din 12 sectoare, arcuri de cerc, de câte 30 grade, cari, în realitate, constituiesc 12 posturi fixe de emisiune electro-magnetice, având fiecare un influx propriu.

De acum câteva mii de ani, înțelesul fiecărui semn din zodiac a rămas același și anume:

1. *Berbecul*, corespunde solstițiului de primăvară, este un semn cardinal de *foc*, și *fix*, care indică mersul ascendent al Soarelui, sevă, impetuositate, elan, nerozitate, imprudență, șetourderie — pe planul psihic — vitalitate — pe cel fizic; simbolizează animalul respectiv al cărui impuls este mișcarea înainte și al cărui risc e moartea, din cauza imprudenței care nu ține seama de nici un obstacol; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Martie — 20 Aprilie;

2. *Taurul*, corespunde primăverii în plină expansiune, este un semn de *pământ*, care suscită imaginea ogorului, care fumegă după ce omul l-a însemănat și natura îl fecundează; indică efortul neconținut, munca obstinată, belșugul, calculul, reflexiunea și prudența, egoismul sau încăpățănarea; simbolizează animalul placid, care trage, după el, plugul, semn al belșugului, flegmatic și filosof, știind ce face și ce vrea; influențează, în general, pe cei născuți între 20 Aprilie și 20 Mai;

3. *Gemenii*, corespund naturei pline de expansiune, de flori și de roade în perspectivă, natura care adoarme în cântecul privighetorii și se trezește în cântecul ciocârliei; este un semn de *aer* și *comun*, care indică promisiunea verii, nereprezentând altceva decât mișcarea, agitația perpetuă, frământarea, combinația, ideea, sau

pe un plan defectuos, șmecherie, zăpăceală, simbolizând doi copii cari se țin de mână, anticii Castor și Polux, cari joacă neconținut o sarabandă infernală pe cer fără astâmpăr deapauri; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Mai și 20 Iunie;

4. *Racul*, corespunde solstițiului de vară, al semnelor cosmic în care Soarele este — la un moment dat — nemișcat, înainte de a porni în mersul său descendent, către toamnă; este un semn cardinal de *apă*, care indică reveria și tradiția, căminul și spiritul conservator, eventual retrograd, egoist și zgârcit, simbolizând pe animalul care ține cu disperare ceva în cleștele lui și nu vrea să-l scape; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Iunie și 20 Iulie;

5. *Leul*, corespunde verii în plina ei formă, este un semn de *foc*, *fix*, care indică atitudinea măreață și nobilă, generozitatea, fastul și forța, eventual fanfaronada și arivismul, simbolizând pe nobilul animal, a cărui țință este dominația asupra celorlalte animale și a cărui atitudine e lupta dreaptă; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Iulie și 20 August;

6. *Fecioara*, corespunde timpului în care se culege roada și în care Soarele coboară încet, spre toamnă, este un semn de *pământ*, și *comun*, care arată grija pe care o are «alma mater» când strânge pruncul la sân și o indicație a spiritului de prevedere, de înțelepciune, de economie sau de pedanterie și socoteală meschină; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 August și 20 Septembrie;

7. *Balanța*. Soarele trece din emisfera boreală în cea australă; este un semn de *aer* și *comun*, care ne indică echilibrul și sensibilitate, melancolie și rezervă sau lipsă de atitudine în fața vieții și a oamenilor, dar, în tot cazul, îndrăgire de frumos; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Septembrie și 20 Octombrie, simț dramatic al dreptății;

8. *Scorpionul*, corespunde epocii premergătoare a iernii, atunci când natura își leapădă haina verde și acoperă pământul de frunze moarte, sub care foșnesc umedenie de ființe, cari se tem de lumină și se adăpostesc pentru iarnă, răgaz al naturii sub aparență de moarte, în care se desăvârșește transformarea materiei, sevă nouă din putreziciune; este un semn *fix* și de *apă* care ne dă spiritul de penetrație și de critică, de înțelegere și drag de tot ce e în legătură cu problema morții și a transformării, semnul marelui chimist sau al marelui chirurg, al trădătorului sau al canaliei, simbolizând, în sfârșit, pe vicelanul și ascunsul animal care are ghimpele otrăvitoare la coadă, animalul care te

atacă, când nici nu te aștepti; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Octombrie și 20 Noembrie;

9. *Arcașul*, corespunde timpului când cade primul fulg de zăpadă; e natura care își îmbracă hlamida albă, e popasul pe care-l face — și ea și omul — la sfârșitul anului; semn de *foc* și comun, care ne indică jovialitate și petrecere, lealitate și echilibru interior, exces în petrecere sau risipă; influențează, în general pe nativii născuți între 20 Notmbrie și 30 Decembrie;

10. *Capricornul*, corespunde iernii aspre, semn de *încercare a naturii* și a omului, semn de cumpănă pentru amândoi; semn cardinal de *pământ*, al solstițiului de iarnă — când noaptea e cea mai lungă și ziua cea mai scurtă, când Soarele e atât de departe și așa de rece, încât, pe de o parte, ia ființei umane puterea de expansiune și de exteriorizare, iar, pe de alta, îi dă putere unică de concentrare și meditație, de creațiune și de calcul, cu tendința unică de a ținti tot mai sus, ca și animalul pe care îl simbolizează: țapul singuratic, care se catără prudent pe urcușul stâncilor abrupte ținând către piscul muntelui, de unde să poată îmbrățișa, cu o singură privire, întregul orizont. Creațiune în durere și frugalitate — căci el se mulțumește cu te miri ce și mai nimic. Semnul lui Christos; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Decembrie și 20 Ianuarie;

11. *Uărăstorul de apă*. Iarna se pregătește de ducă, zilele devin mai lungi, lumina și căldura reîncep a se revărsa peste natură; semn de *aer* și comun, care ne indică tendința de revărsare, de exteriorizare a ideilor, a științei, a invențiunilor, fie pe un plan simplu, material, fie pe un plan ideologic, social, umanitar. E semnul marilor inventatori cari folosesc omenirii, și al marilor luptători pentru fericirea ei, mergând uneori până la anarhism; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Ianuarie până la 20 Februarie;

12. *Pestii*. Natura se desmeticește, sămânța stă să se trezească în mărutaele pământului, vin zilele babelor, în cari tendința primăverii izbește în ultimele svâcniri ale iernii; este un semn de *apă* și comun, de veșnică dualitate, ca și cel doi pești, pe cari îi simbolizează, dintre cari unul cată în susul râului iar celălalt în josul lui, arătând par'că, faptul că cel ce se va naște sub acel semn va evolua, întotdeauna pe două planuri complet opuse și separate, când bun și când rău, când înțelept și când nebun și că, din șocul acestui antagonism, va ieși, întotdeauna, o fire frământată și îndurerată, care își va sublima marea-i sensibilitate în narcoze sau în artă; e semn de prolificitate și de abundență; influențează, în general, pe nativii născuți între 20 Februarie și 20 Martie.

Acesta este Zodiaceul, în foarte puține cuvinte și acestea sunt caracterele sale, atunci când Soarele este în-

tr'unul din aceste semne în horoscop sau când oricare din aceste câmpuri zodiacale, cu semnificația generală de mai sus, se află, fie la răsăritul nașterii, la orizont, fie în Casele Cerului.

Afară de influența acestor posturi fixe ale Zodiaceului, asupra nativului, mai lucrează asupra lui, cele două luminari — Soarele și Luna — și planetele, fie în mod direct, fie prin proiecțiuni combinate, adică *aspecte*, pe cari le formează astrele între ele și cari sunt, fie armonice, fie dezarmonice. Aspecte armonice sunt în general: conjuncția — apropierea astrelor în orbită, dela 1—10 grade —, sextilul — distanța de 60 grade între ele —, trigonul — idem, de 120 grade.

Aspecte dezarmonice sunt: conjuncția — în anumite cazuri —, cvadratura — distanța de 90 grade — și opoziția — distanța de 180 grade între astre.

Afară de aceste aspecte clasice, mai sunt aspectele minore, stabilite de Kepler: paralela, semi-sextilul, semicvadratul, sesquicvadratul și aspectul quintil, toate aspecte, cari crează, în principal, imprimările la cari va răspunde nativul toată viața, după cum pe cerul curent planetele vor constitui aspecte armonice și dezarmonice, sau vor trece peste punctele de sensibilitate primare. Acesta este mecanismul tranzitelor și al direcțiilor, pe cari le vom studia în partea a doua a horoscopului, în Prognoză, acuma studiind Diagnoza.

În mod sumar, caracteristicile planetelor sunt:

1. *Soarele* înseamnă, în Horoscop, sănătatea și succesul social; iar în Astrologia tradițională, tatăl — pater ejus Sol est — Ptolomeu;

2. *Luna*, înseamnă, în mod normal, receptivitatea, sensibilitatea, sănătatea, reputația și banii numerar, averea mobilă; iar în Astrologia tradițională, mama — mater ejus Luna est —; femeia — soție sau asociată.

3. *Nodurile Lunii*, adică punctele unde se întretaie, superior și inferior, orbita Lunii cu cea a pământului — Cauda Draconis. Ele indică un punct general sensibil al horoscopului, fie într'un destin anumit, fie într'o sănătate specială a corpului — în bine sau în rău, Nodul Ascendent fiind benefic, iar cel Descendent, malefic.

4. *Neptun*, descoperit de nemuritorul Le Verier, numai pe cale de calcul, în preajma marii revoluțiuni dela 1848, indică, în sens rău, haosul și iluzia, lucrul tenebros și nepipăibil; iar, în sens bun, vibrațiunea înaltă intelectuală, care se apropie de geniu. Influențează, în general, colectivitățile, fiind că mișcarea lui este foarte înceată, el stând câte șaptesprezece ani într'un semn; individual influențează numai pe oamenii aflați și găsiți deja, prin ereditate, pe un plan superior intelectual.

5. *Uranus*, descoperit de Herschel, în preajma Re-

voluției Franceze. Acest astru vizibil pentru acei cari au ochi foarte buni, indică, în viața individuală, acelaș eveniment de surpriză și de neprevăzut pe care l-a indicat și în preajma epocalului eveniment de mai sus.

Această planetă reprezintă forța cosmică provocatoare de schimbări și răscoliri bruște și năpraznice, de invențiuni, creațiuni originale și progres.

Spiritul nou, care suflă asupra umanității, de două secole, provine dela acest astru, adevăratul creator al lumii moderne, bazat pe principiile Revoluției Franceze, pe planul social, și, pe mașinism, în sfera muncii.

În împrejurările actuale, pământul primește în fiecare clipă radiațiunile excesiv de puternice ale planetei Uranus.

În organismul uman, Uranus guvernează forța nervoasă.

6. *Saturn*, indică urâtenia vieții, el este planeta legii «Struggle of life» — lupta pentru existență — care vrea ca viața să aibă la baza ei moartea. El încarnează, în Astrologie, principiul concentrării, al contractiei și al inerției — în definitiv, o forță care tinde să se cristalizeze, să fixeze în rigiditate lucrurile existente și care, astfel, se opune oricărei schimbări. Numele de «Marele Malefic» i s'a dat cu drept cuvânt, căci simbolizează obstacolele de orice fel, întârzierile și ghinionul.

Partea bună a influxului său acordă o rară putere de pătrundere, pe bază de reflexiune, aptitudini pentru știință, un spirit de renunțare la cele lumești, castitate și religie.

7. *Jupiter*, cea mai mare planetă a sistemului nostru solar, ocupă un loc central printre aștrii al cărui loc de mijloc îl ocupă Soarele. În analogie cu acest loc central, Jupiter încarnează principiul echilibrului, al ordinii, al stabilității în progres și al expansiunii, pe de o parte; iar, pe de alta, principiul ierarhiei stabilite.

Jupiter e planeta legalității sociale și a bogăției, planetă pe care cei vechi, cu drept cuvânt, au botezat-o «Marele Benefic». El guvernează în zodiac, în primul rând, Arcașul, și este semnul filantropiei, al justiției și al jurisprudenței.

8. *Venus-Luceafărul*, — indică în seria principiilor planetare, atracțiunea instinctivă, sentimentul, dragostea, simpatia, principiul de estetică, armonia și blândetea. El este arta și acuitatea sensorială, încarnează plăcerea și agrementul, având, drept proprii în plus, și manifestările feminității: lux, modă, podoabă. Cei vechi l-au numit «Micul Benefic», planeta micii fericiri.

9. *Marte*, planeta dinamismului, indică energia și voința, și, deoarece rareori aceste calități sunt dirijate înspre bine, cei vechi au denumit această planetă «Micul Malefic».

Acest astru este motorul Horoscopului, el punând în valoare — sau eclipsând, după caz, după temă, personalitatea nativului. El guvernează viața și moartea, căci lui îi datorăm, în cazul unui aspect bun și al unei situații zodiacale favorabile, ascensiunea fulgurantă în viață; și, tot lui, în cazul unui aspect rău sau al unor disonanțe, viciul cel mai infam și moartea cea mai năpraznică;

În Astrologia mondială, Marte și-a spus cuvântul în August trecut, când a fost, periodic, la cea mai mare apropiere de pământ. În acel timp, radiațiunile sale au avut maximul de intensitate, datorită mai ales excesivei conductibilități a influxului său, care a fost mai ales posibil prin rețeaua imensă de fier care împânzește pământul, — căi ferate, mașini, etc.

10. *Mercur*, ultima planetă a Zodiacului, cea mai mică dintre toate, a cărei revoluție, împrejurul Soarelui, durează 88 zile, indică: inteligența, adaptabilitatea, spiritul de asimilare, creațiunea. Din punct de vedere metafizic, Soarele este tatăl ceresc. Luna, mama Universală, iar Mercur Curierul, Mediatorul lor. Un fel de Frezzo-Fregolli al Cerului, când colo, când dincoace, dar totdeauna în preajma Soarelui.

Această planetă se referă, mai mult, la planul mental, decât la planul fizic, și ea guvernează creierul, căile respiratorii și limba.

Acestea sunt planetele, condensatori mobili, cari culeg influxul zodiacului și pe al lor reciproc, dirijându-l, într'un mod armonic sau dezarmonic, asupra noului născut.

(va urma)

ARMAND CONSTANTINESCU

***Revista noastră se luptă cu
greutăți de neînvins: vă rugăm
trimiteți abonamentul!***

Procurarea și distribuirea materiilor prime

Oficiul Odamp

Revista noastră, ocupându-se în primul rând de promovarea romanismului în toate ramurile de activitate, a avut grija de a releva și de a atrage atenția publică asupra marilor înfăptuiri românești în ordine economică. Am avut în vedere mai ales întreprinderile de primă utilitate națională, cari, prin hărnicie și pricepere românească, au fost smulse din mâinile străinilor și redat economiei naționale.

Remarcabile acțiuni pe terenul industriilor, referindu-ne la timpul de după marele război, am avut, în mod sporadic, pe toată suprafața țării. Am avut ocazia să constatăm ridicarea, în mijlocul pădurii de nepătruns a străinismului, a unor falnice instituții economice românești, să constatăm pe teren eminentele calități ale românului în comerț și industrie, atunci când greutățile de neînvins ce-i steteau în cale erau înlăturate. Am scos în evidență altădată remarcabilele înfăptuiri realizate de societatea «Mica» din Bihor și Munții Apuseni, de «Industria Sârmei» dela Turda, iar cu privire la industria și comerțul din capitala țării, am avut ocazia să scoatem în evidență, între altele, calitățile eminente ale celor ce au înființat și dus la bun sfârșit întreprinderile pur românești: Grigore Alexandrescu, Mociornița, Gralex și Migral (Frații Matei și Gligore Alexandrescu).

Cu privire la întreprinderile relevante de noi, am căutat să punem în evidență progresele nebănuite la cari se poate ajunge, atunci când priceperea tehnică se unește cu simțământul național, cu devotamentul pentru Patrie și Neam, cu noua îndrumare de naționalism integral care se dă statului și poporului român, și lumii care se naște din evenimentele epocale prin care trecem.

În prezentul articol, mișcându-ne în cadrul industriilor înființate primordial de răposatul mare industriaș român, Grigore Alexandrescu, vom căuta să arătăm cum o primă mișcare sănătoasă, întreprinsă de un vașnic român, se dezvoltă cu timpul și dă naștere la alte instituții economice cari aduc noi și mari foloase țării și neamului. Să nu se impresioneze cititorii noștri de faptul că ne ocupăm de piele care, în anumite stadii de fabricațiune are și darul de a mirosi urât. Afirmarea Românească trebuie urmărită pe orice teren, și cu atât mai mult, cu cât se găsește pe terenuri ingrate, pen-trucă, cu atât mai mult necesită o mai multă putere de

înăfăptuire, mai mult devotament în operă și mai mult eroism în înăfăptuire.

Fenomenul, despre care vom vorbi, trebuie să fie relevat și adus la cunoștința generală și dintr'un alt punct de vedere. Rezultatele îmbucurătoare la cari se poate ajunge prin perseverență pot servi ca pilde vii pentru cei ce vor să se avânte pentru noi înfăptuiri în diferite ramuri de activitate și cari, ar putea să stea la îndoială în fața greutăților pe cari trebuie să le învingă. Nicio greutate nu este prea mare, nici o piedică nu este de neînvins, pentru cel ce vrea, cu toate puterile ființei sale, și urmărește perseverent acelaș țel, fără răgaz și fără reticență. Aceasta rezultă în mod elocvent din pildele marilor înaintași.

Și mai este încă un motiv pentru care trebuie să punem în evidență pe cultivatorii ogorului românesc în industrie și comerț. Ei trebuie să crească în stima și în înalta noastră considerațiune, pentru că ei sunt aceia cari, prin truda, priceperea și perseverența lor, creiază marile bogății naționale și readuc în patrimoniul nostru pe cele rășlețite sau furate. E o mare operă, o operă care stă cu cinste în rândul oricăror alte opere de orice domeniu de activitate în stat. Stima și evidențierea aceasta sunt cu atât mai necesare, cu cât românul a privit și privește încă comerțul și industria ca ocupațiuni secundare, puțin onorabile, bune numai pentru străini și pentru jidani, credință care se soldează cu pagube incomensurabile pentru economia națională și viitorul neamului și care trebuie extirpată din toate clasele sociale.

OFICIUL ODAMP

La București, din vechia fabrică de pielărie a răposatului Grigore Alexandrescu, ea însăși ajunsă pe vremuri la mare strălucire, au eșit, prin perseverența fiilor și ginerilor săi, marile întreprinderi similare: Mociornița, Gralex și Migram. Celelalte industrii similare din țară, afară de fabrica săsească Karres dela Mediaș, erau jidovite. Toate aceste fabrici funcționau în mod izolat. Și prin concurența pe care și-o făceau reciproc și prin lipsa de țeluri unitare, se ajungea la mari neajunsuri, atât pentru industriile însăși, cât și pentru consumatori și interesele de stat și naționale. Ceice sufereau în primul rând erau furnizorii de piei brute, *țărani*, cari își vindeau produsele pe nimic, pentru a putea fi apoi

speculate de jidovimea speculantă dela marile fabrici. Iar întreprinderile românești, la rândul lor, funcționau greu în acest haos.

Pentru a se înlătura toate aceste mari neajunsuri, pentru a se romaniza complet și a se da noi avânturi industriilor de pielărie, la 1 Iulie 1939, *Dumitru Mociornița*, *Dr. Ernest Ene*, *Matei Alexandrescu*, *Helmut Karres* și *Eugen Hațieganu*, înființează «*Oficiul de Aprovizionare cu Materii prime*», «*Odamp*», cu un capital de 30.000.000.

Cu direcția noiei instituții a fost însărcinat D. Eugen Hațieganu, care a procedat la organizarea oficiilor de procurare a materiilor prime și de comercializarea lor pe tot cuprinsul țării.

Deși la început personalul tuturor oficiilor de procurare și comercializare era străin, în primul rând jidovesc, *D. Hațieganu*, în decurs de 6 luni l-a naționalizat în întregime, asigurând în același timp o justă repartitie a materiilor prime, după capacitatea de reproducție a fiecărei fabrici.

Marea utilitate a noiei instituții s'a putut constata mai ales în urma cedării de teritorii din anul expirat, atunci când câmpul de recoltare al materiilor prime s'a redus considerabil, iar pielăria brută a scăzut la jumătate. Dacă oficiul *Odamp* nu ar fi existat, fabricile s'ar fi dat peste cap, întrucât, prin concurență ar fi rezultat o urcare extraordinară a prețurilor, și fabricile cu mai mici posibilități de funcționare ar fi încetat să funcționeze, concediind o serie întreagă de muncitori și turburându-se adânc producția, consumația și liniștea publică.

Dar pentru lămurirea cititorilor, să arătăm care a fost opera concretă realizată de noul oficiu *Odamp*:

S'a organizat într'un tot armonice toate fabricile de pielărie: *Mociornița*, *Gralex*, *Migral*, *Karres* de la *Mediaș* și toate celelalte fabrici românești și săsești din țară.

S'a asigurat colectarea și distribuirea tuturor pieilor crude rezultate din tăerile din țară.

S'a asigurat condiționarea pieilor preluate.

S'a organizat importarea tuturor materiilor prime tanate și distribuirea lor după necesitățile de fabricațiune.

S'a asigurat cumpărarea și distribuirea tuturor materiilor tanate procurate în țară: scoarța de stejar, mo lift și colțar.

S'a realizat ca pieile preluate din abatoare, prin sistemul de condiționare și conservare, să ridice randamentul de gelatină al pieilor crude, în așa fel încât, pierderile din materia primă colectată să fie minime.

A organizat depozitele existente și a înființat noi

depozite în toate centrele importante din țară, împărțind-o în treizeci de centre de colectare.

A realizat marea operă de unificare a prețului de cumpărare pentru toată materia primă, colectată în așa fel ca, în cel mai îndepărtat cătun să se plătească același preț cași în capitala țării.

Pe lângă această organizare tehnică a cărei importanță este evidentă, s'a procedat la cealaltă organizare amintită, cea pe teren național, de aceeași capitală importanță.

S'a asigurat românizarea comerțului de materii prime necesare industriilor de pielărie, care era sută la sută evreesc, prin două mijloace:

Prin angajarea românilor cari erau în serviciul jidovilor, dându-li-se posturi de conducere;

Prin înființarea unei școli speciale de ucenici, din care școală s'a recrutat până azi 60 de absolvenți între 20—30 de ani, cari azi lucrează pe teren.

În chipul acesta cei 800—1000 de funcționari și lucrători români au înlocuit în termen de record toate elementele străine cari stăpâneau această ramură de activitate, fără să sufere cătuși de puțin fabricațiunea și distribuirea.

Activitatea aceasta a societății *Odamp* a avut drept efect să intensifice, să organizeze și să puie la dispoziția publicului și marilor interese de stat industria de prima importanță, aceia a prelucrării pielei și a transformării ei în produse de necesitate curentă. Procurându-se materiile prime în mod regulat și făcându-se importurile necesare din străinătate, fabricile au fost aprovizionate la timp și piața a fost servită prompt și în condiții optime. În timpurile acestea de permanente concentrări de trupe și de pregătiri de apărare națională, grație societății *Odamp*, instituțiile de stat au fost aprovizionate la timp și îndestulate cu toate produsele necesare.

Fapt este că activitatea acestui oficiu, chiar dela începutul funcționării sale, a dat o altă înfățișare industriilor pentru cari a fost înființat. Astăzi, toată producția fabricilor amintite în prezentul articol sunt puse la dispoziția intereselor de stat. Toată activitatea oficiului e controlată de Ministerul Economiei și de Ministerul Apărării Naționale, ministere cari fixează prețurile, atât pentru cumpărarea materiilor prime, cât și pentru vânzarea produselor fabricate.

Din cele expuse mai sus rezultă că inițiatorii Oficiului *ODAMP* au binemeritat dela patrie. Ei au pus bazele naționalizării industriilor de pielărie și le-au pus să funcționeze în ritmul noului stat național. Activitatea pe teren a directorului oficiului, D. Eugen Hațieganu s'a dovedit și energetică și plină de roade bogate. E un record ca să înlături complet ele-

mentul jidovesc, pe dea'ntregul stăpân pe situație, timp de 6 luni, fără să se resimtă viața economică. Dar cel mai important lucru, în afară de românizarea și îndrumarea industriilor în chestiune în ritmul vieții noului stat românesc, este scoaterea intermediarului jidan care specula pe țăran, cumpărându-i produsul pe un preț de nimic, și urca prețurile de fabricație prin stocarea mărfurilor, comerțul fiind în mâna lor.

Reușita unei opere se poate sconta după climatul care s'a creat în jurul ei. La ordinea zilei este românizarea industriei și comerțului și readucerea în patrimoniul național a bogățiilor acaparate de străini. Trebuie să avem deplină încredere în reușita și accelerarea acestei opere, atunci când constatăm existența pe teren a unor echipe, cari, fără nici o intervenție de stat, luptă cu deplin succes pentru atingerea acestui măreț scop.

Am avut ocaziunea de a constata din cercetări la fața locului că climatul spiritual necesar s'a creat pretutindeni. Acest climat își trădează existența

prin măsuri similare luate în diferite părți ale țării de directori de instituții cari nu se cunosc între ei, nu au venit în contact; din proprie inițiativă, fără constrângere exterioară, și supunându-se unui imbold interior.

Știm că ceea ce au urmărit inițiatorii ODAMP-ului și ceea ce a realizat pe teren D. Eugen Hațieganu este rezultatul unei directive generale de dezvoltare a neamului nostru în momentele epocale prin cari trecem. Acest fapt nu micșorează însă câtuș de puțin meritele înfăptuitorilor, ci, din contră, le mărește, pentru că fapta lor dovedește că pășesc cu energie pe drumul cel nou al revoluțiilor sociale.

Constatarea aceasta trebuie să ne risipească amărăciunile și să ne dea legitime speranțe pentru viitorul apropiat.

FLAVIUS

Dacă ridicăm salariul, să nu continuăm a risipi!

Trebuie să recunoaștem intențiunea bună a legiuitorilor actuali și faptul că năzuiesc a îndrepta starea materială a salariaților.

S'au ridicat salariile tuturor acelor cari nu aveau un standard să poată duce o viață omenească.

Ridicarea salariilor însă nu va salva situația, ci nemulțumirea va continua ca în trecut, de nu se va pune un corectiv absolut necesar.

Cu toții admitem că, atunci când ne merg bine treburile, suntem datori a ne gândi la zile negre, la zile când vom întâmpina greutăți. — pe cari, dacă nu le prevenim — vor urma greutăți pe cari guvernarea actuală năzuește să le evite.

Nu este destul să dăm salariul mărit, care să se cheltuiască tot și să se topească ca zăpada la căldura soarelui.

Trebuie să punem un corectiv, atât muncitorilor, cât și salariaților Statului, Județului sau Comunei.

Toți muncitorii, toți funcționarii întreprinderilor de orice natură sau denumire să fie obligați a economisi din salariul lor 5 sau 10 la sută și să depună pe libret la o instituție bancară sau la Casa de Economii.

Când fabrica sau întreprinderea ar reduce pe un timp oarecare numărul lucrătorilor sau funcționarilor, sau când ar fi silit să lichideze, muncitorii și funcționarii cu familiile lor nu ar fi expuși să rămână pe stradă, fără nici un sprijin, fără nici un ajutor de nicăieri.

Un capital cât de mic economisit ar asigura pe un timp muncitorului sau funcționarului posibilitatea ca, până la noui angajeri, să nu îndure lipsă totală de cele trebuincioase traiului.

Toți doresc să aibă un mic capital, ca în caz de lipsă ce inevitabil se ivește în viața fiecăruia, să aibă de unde să ridice suma necesară, pentru a face față greutăților.

Din salar — ori cât de mic ar fi el — se poate face o economisire lunară de 50—100 lei. Nici o gospodărie nu s'ar resimți.

Obiceiul de a economisi ar salva individul, familia, țara.

Am putea scrie volume întregi spre a dovedi adevărul tezei noastre.

Pentru salvarea situației salariaților, nu este suficient să le ridicăm salariul, ci trebuie să-i convingem, și la nevoie să-i obligăm, ca lunar să economisească cât de puțin.

Risipa slăbește energiile sufletești, aduce desmăț și decădere, aduce nimicire.

Trebuie să le prevenim, și dacă nu se poate decât prin constrângere, să o facem. Trebuie să ne salvăm.

Să fim obligați a economisi, căci simpla ridicare a salarilor nu va salva situația.

DR. E. LUCACIU

D-l Gen. N. Stoenescu și C.E.C-ul

În ziua de 24 Febr. a. c. d-l Gen. N. Stoenescu, ministrul finanțelor a făcut instalarea noului consiliu de administrație a C. E. C-ului.

Rolul mare ce-l are Cassa Națională de Economii și Cecuri Poștale în viața și organizarea economică a Țării nu trebuie să-l spunem, căci exemplul Țărilor cari s'au folosit de aceste Casse de Economii este argumentul cel mai strălucit, și ca urmare, trebuie să organizăm și la noi acest mijloc de salvare a bunei stări a individului, familiei și a Țării.

În era nouă ce se deschide, C. E. C-ului îi revine o mare misiune și suntem siguri că sub conducerea d-lui Al. Tomoroveanu director-general, D. Caius Bardoși, subdirector-general, această instituție continuând ideea frumoasă a fostului director-general d-l Radu Mandrea, având acuma sprijinul și mai hotărât al autorităților competente, va întrece orice speranță.

Un suflu nou ! O viață nouă !

Noi am fost prima revistă care într'un articol documentat am cerut ca încasările statului, județului și co-

munelor, precum și plățile făcute de acestea, să se facă prin C. E. C.

Ideea pe care am propus-o, a fost aplaudată de publicul mare și criticată de cei interesați. Am fost însă convinși că ideea lansată de noi, va aduce rodul său.

D-l ministru gen. N. Stoenescu în cuvântarea sa cu ocaziunea instalării noului consiliu a zis: Misiunea viitoare a acestei instituții va însemna în primul rând...; *în fine participarea la activitatea de încasări și plăți a statului*; ceea ce noi presupunem cu câțiva ani în urmă!

Participarea aceasta o dorim, nu numai pentru încasări, ci pentru plăți, și asta nu numai pentru stat, ci și pentru județ și pentru comune, pentru a se evita inconvenientele cari ni-au adus atâtea umilințe și rușine.

Dorim noului Consiliu și Direcțiunii cel mai strălucit succes pentru mărirea și salvarea individului, familiei, a Țării; pentru salvarea prestigiului administrației banului public !

D. EN.

Priviri de pe baricade:

Din «Drumul Nou» al D-lui Prof. Gr. Forțu, No. 6, din 23 Februarie 1941, sub titlul «Criza Creștinismului» de D-na Alexandrina Cantacuzino :

«În loc să se organizeze viața religioasă, ce nu mai putea rămâne pe teren patriarhal, căci tot temeiul vieții se schimbase, în loc să ne mulțumim cu slujba numai Duminică, la botez, nuntă și parastas, cu preotul venind în casa fiecărui creștin numai la aceste evenimente și numai atunci, preocupat și Sfântia Sa de nevoile casnice, în loc ca Episcopatul să fie lăsat la chemările sale duhovnicești, au fost îndemnați pe alte căi, făcând de multe ori mai ales gospodărie administrativă, fără a cerceta îndestul starea sufletească a poporului; dacă am fi căutat a așeza viața națională pe temeiul unei pregătiri morale și sufletești, nu am fi ajuns la catastrofa de astăzi».

D-na Alex. Cantacuzino e în linia noastră de conduită: simte adânc necesitatea regenerării vieții publice, prin crearea corpului de misionari ei lui Crist, a cărui prezență în corpul social nu se constată și fără de care *Om Nou* și *Stat Nou*, nu se poate închipui.

În numărul 8 tot d-na Alexandrina Cantacuzino, scrie, sub titlul «În zodia răzbnării»:

«Doamne, oprește această sinucidere morală a societății românești ! Dă-ne, Doamne, suflete întregi, tari, care să stea față în față cu loviturile ce mai pot veni și prin forța lor morală să ajungă a stăpâni aceste valuri de distrugere pornite din înconștiența atâtor nenorociți, desarmați în fața loviturilor unor uriașe puteri cosmice de prefacere totală a lumii».

În numărul acesta găsim și aceste cuvinte semnificative ale D-lui Prof. Forțu.

«Țara nu poate crede în moartea neverosimilă a tot ce a fost mai curat și mai nobil în Legiune și așteaptă reînălțarea ei»...

«Dacă sunt nouă mii de legionari și pseudo-legionari închiși, peste aceștia mai sunt câteva sute de mii, liberi, — iar și peste aceștia este o credință și o întreagă atmosferă naționalistă și legionară care se cere organizată pentru chemări cari bat în toate porțile vremii noastre».

Din păcatele altor vremuri

IN LUMINA ISTORIEI

Analele lui Cornelius Tacitus au fost traduse în românește de D-l E. Lovinescu. E bine să ne gândim la trecut, când e vorba să ne păzim de pericolele prezentului. Reproduc câteva pasagii din comentariile D-lui Lovinescu, pline de învățăminte:

Pe timpul împăratului Tiberiu :

«Ilustrul orator Mamercus Scaurus era dușmănit de atotputernicul Macron.

Compunând tragedia *Atreu*, Macron îi povesti lui Tiberiu subiectul și îi recită câteva versuri ce s'ar fi putut interpreta ca îndreptate împotriva împăratului. Tiberiu zâmbi: «Scaurus a făcut din mine un Atreu, eu voi face dintr'insul un Ajax». Și, în adevăr, Scaurus, vrednic urmaș al Aemiliilor neașteptând condamnarea, se sinucise ca Ajax. Soția lui Sextia îi împărtăși soarta».

In acest timp :

«Oricine înalță capul era doborât... Imperiul nivela. O avere însemnată, o autoritate mare, o origine ilustră treziau bănuiala tiranului. Uneori numai lăcomia lui».

«Cu drept cuvânt adăogă Tacit : «Roma nu s'a arătat niciodată mai neliniștită, mai fricoasă și mai neîncrezătoare chiar față de rude. Toți ocoliau întâlnirile, convorbirile, pe cunoscuți și pe necunoscuți; toți priviau cu băgare de seamă chiar lucrurile mute și neînsufleteite, acoperișul sau pereții».

Pe timpul lui Claudiu :

«Valerius Asiaticus era o mare figură politică pe timpul lui Claudiu. Fusese de două ori consul. Avea însă și niște grădini vestite: grădinile de pe Pincio, de pe care apusurile de soare sunt adevărate apoteoze în dosul Vaticanului și al Janiculului. Messalina le râvniă. Nu presimțea că avea să moară în boschetele lor de pini alpestri. Ii înscenă deci lui Valerius un proces ce se desbătut în camera de culcare a împăratului.

Se ridică atunci Vitellius, una din cele mai hidoase figuri ale antichității. Cu lacrimi în ochi, el aminti vechea prietenie ce-l lega de Valerius. Mai aminti apoi meritele prietenului său și campaniile lui glorioase în Britania. Iar ca încheiere: *să i se dea libertatea de a-și alege moartea!* Claudiu se sculă și el, îngăduindu-i cu o sinistă bătaie de joc această înaltă favoare...

«Valerius le mulțumi. Se întoarse în grădinile lui. Iși pregăti rugul. Il mută apoi pentru ca focul să nu vatăme frunzișul copacilor. Astfel pieră un fost consul roman !...»

«Nu este samovolnicie sau crimă a vreunui împărat pe care senatul să n'o fi acoperit cu laude, aducând mulțumiri zeilor.

Pe timpul lui Neron :

«După ce omorî pe Agrippina, (mama lui n. r.) Neron avu o clipă de remușcare... Restul nopții îl petrecu în aiurări, așteptând răsăritul soarelui, când posomrît, când tresărind de spaimă, ca și cum s'ar fi temut ca ziua să nu-i aducă peirea. Centurionii și tribunii militari îi potoliră cci dintâi teama prin lingușirile lor, luându-l de mână, felicitându-l că scăpase de uneltirile mamei lui. Prietenii împăratului se răspândiră apoi în temple; orașele vecine își arătară și ele bucuria prin sacrificii și solii.

«Rămăsese acum senatul. El fu la înălțimea josniciei lui obișnuite, decretând rugăciuni publice în toate templele, jocuri anuale la serbările Minervei, o statuă de aur a zeiței în senat și alta alături a împăratului. Ziua de naștere a Agrippinei fu trecută printre zilele nefaste. La intrarea lui în Roma, Neron fu primit ca un triumfător: triburile îi eșiră în cale, senatul era îmbrăcat în haine de sărbătoare, pretutindeni se ridicase în drum amfiteatre pentru a fi văzut de toată lumea. Invingător al josniciei publice, el se urcă pe Capitol spre a mulțumi zeilor»...

«Nimic nu poate fi mai duios decât moartea nevinovatei Octavia, nevasta lui Neron. Legând-o, i se tăiară vinele tuturor membrelor. Fiindcă sângele întârziă să curgă din pricina fricei, ea fu înăbușită în aburii unei băi calde. I se reteză apoi capul spre a fi adus Popaeei.

«Senatul votă însă și de astădată daruri tuturor templelor și mulțumiri zeilor!

«Astfel, toate asasinările Impăraților erau urmate de sacrificii divine. Ceeace odinioară vestia o biruință sau o prosperitate națională, devenise acum semnul unei nenorociri publice.

«Intr'o astfel de mocirlă, lunecase senatul Scipionilor și al Catonilor !»

Delatorii :

«In opera lor de absolutism și de corupție a moravurilor, împărații au fost ajutați de *delatori*. In lipsa unor procurori s'a ridicat a puternică clasă de *acuzatori*

publici care căutau în aplicarea legilor un mijloc de a câștiga favoarea imperială sau de a se îmbogăți. Legea Papia Poppaea, care trecea poporului averea celibatarilor, acordă delatorilor o treime din averile confiscate. Această încurajare legală a delațiunii a fost unul din cele mai grozave elemente de perturbare a vieții antice și un ferment de distrugere a imperiului roman».

«Cu prilejul dezastrului lui Sejan, opera delatorilor umplu Roma de cadavre. Femei și bărbați, tineri și bătrâni, cetățeni însemnați sau necunoscuți steteau împărăștiați sau îngământați. Nu eră îngăduit rudelor să se apropie de dâșșii spre a-i plânge, nici chiar să-i vadă îndelung. Strajele urmăriau mânășnirea tuturor, împingând cadavrele putrede până la Tibru. Nimeni nu putea să le ardă sau să le distrugă; ele pluteau lovindu-se de țărșmuri. Frica înnăbușise sentimentele omenești. Cu cât cruzimea eră mai mare, cu atât compătımirea eră mai oprită...»

«Dela cea dintâi primejdie, se dovedea lipsa de caractere și prăpastia morală a imperiului».

Valoarea adulațiunilor :

«După moartea lui Tiberiu, poporul striga, pe ulițele Romei : «Să-l aruncăm în Tibru !».

Germenii anarhiei :

«In armată intrase spiritul de revoltă, ce îndreptăția pe cei străini să afirme «că în armata romană nu eră nimic bun afară de ceea ce nu eră roman». Vechia nobilime dispăruse sau eră redusă la mizerie: numărul sclavilor creștea, pe când plebea liberă se împuțina. Libertii ocupau funcțiile cele mai mănoase... Tacit surprinse cu o rară pătrundere toate aceste rele ce aveau să aducă ruina imperiului roman...»

Lipsa de idei directive și arbitrarul :

«Numai la asasinarea lui Caligula se făcu o încercare mai serioasă pentru reînvierea Republicei. Soldații însă preferau un Cesar. Găsit de un pretorian după o tapiserie, Claudiu fu proclamat deci Impărat...»

«In tot timpul imperiului nu s'a format un partid de opoziție, unit și puternic, cu un program hotărât, ci s'au înjghebat numai conspirații de nemulțumiri personale».

Și învățămintele ce se pot trage :

Triumful sau căderea, lauda, adulațiunea sau cărtirea, au valoare numai întrucât le stă la bază o mentalitate sănătoasă, o spiritualitate eroică. Sunt adulațiuni cari jignesc, cari distrug, prin însăși formularea lor, și sunt critici și huliri, cari înalță și reconfortează.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pericolul jidovesc

Din Protocoalele Înțelepților Sionului:

Evreii Crémieux din Paris și Montefiore din Roma, membri fondatori ai «Alianței Izraelite Universale», scriu :

«Alianța noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană, nici americană, nici australiană, ea este universală.

«Împrăștiați în mijlocul unor popoare care sunt dușmane drepturilor și intereselor noastre, vom rămânea membri ai poporului ales.

«Naționalitatea noastră este religia părinților noștri și nu recunoaștem alta».

«Religia jidovească trebuie să cuprindă într'o zi Pământul întreg.

«Creștinismul, dușmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă, e aproape să îngenuche.

«Pe zi ce trece rețeaua pe care Evreii o aruncă asupra pământului, se va întinde, și mărețele profeții ale cărților noastre sfinte, se vor îndeplini.

«Nu e departe timpul în care toate bogățiile Pământului vor fi ale Jidovilor».

Din Talmud :

«Acel care va vărsa sângele goiului, aduce jertfă lui Dumnezeu».

A ucide pe un goi e un merit, și dacă, din greșală, în loc de goi s'a ucis un Evreu, ucigătorul n'are vină : «Acel care vrea să ucidă un animal, ucide un om; sau care, voind să ucidă un goi, din greșală ucide un Evreu, nu trebuie pedepsit».

Din scrisoarea prefață la ediția românească, a lui Roger Lambelin, cu data, Paris 25 Iunie 1923:

«Primejdia jidănească apare acum în toată grozăvia ei. Civilizația creștină e amenințată până în temelii.

Puterile împreunate ale finanței interaționale și ale bolșevismului, au pregătit ofensivele lui Izrael».

«Nu-mi aparține mie să expun aci chestiunea jidovească din România. Voi înțelegeți întreaga gravitate și acționați cum puteți mai bine pe lângă puterile publice, pentru a face să obțineți măsurile legislative și administrative, care să vă îngăduie a lupta împotriva

unei cutropiri cu atât mai înfricoșate, cu cât nu vine dintr'o singură direcție, nu emană dela o singură categorie de nechemați, și e încurajată, dacă nu chiar stârnită, din străinătate».

Din «Morală Talmudului», de Iconomul Const. Nazarie, Prof. la Facultatea de Teologie din București :

«Numai Iudeii vin dela Dumnezeu, ceilalți oameni vin dela diavolul. Evreii sunt mai plăcuți lui Dumnezeu lecât îngerii, astfel că cine ofensează pe Iudeu, jignește mărirea lui Dumnezeu, și deci goiul care lovește pe Evreu, trebuie să moară. Pe cât oamenii sunt mai presus de animale, pe atât Iudeii sunt mai presus de alți oameni. Acești din urmă sunt sămânță animalicească, astfel că, dacă n'ar fi Iudei, n'ar fi binecuvântarea pe pământ, nici rază de soare, nici ploaie, și oamenii n'ar putea trăi»...

«Evreu de va fură ceva dela Evreu, se socotește fur, dacă va fură dela goi, nu se socotește fur; întrucât a luat cea-ce-i al lui»...

«E îngăduit, zice Talmudul, a lua procente dela goi, și a-l înșelă, când i-se vinde un lucru, însă *«dacă vindeți ceva aproapelui vostru, adică Iudeului, sau cum-părați ceva dela el, nu trebuie să-l înșelați»*.

«Dacă Izraeliții ar călători în cursul întregii săptămâ-

mâni și ar înșela în dreapta și în stânga, să se adune Sâmbăta și să dea slavă lui Dumnezeu, grăind : *«Trebuie a smulge inima goimilor și a ucide pe cel mai bun dintre creștini»*...

Din Capitolul IX al «Protocoloalelor :

«Dela noi pornește teroarea care a cutropit totul. Avem în slujba noastră oameni de toate părerile, de toate doctrinele: răsturnători de monarhii, demagogi, socialiști, comuniști și tot felul le utopiști; am înhămat toată lumea la lucru: fiecare sapă la locul lui ultimele rămășițe ale puterii, se siliște să dărâme tot ce mai stă în picioare. Toate Statele suferă în urma acestor uneltiri, cer liniștea, sunt gata să jertfească totul pentru pace ; dar noi nu le vom da pacea, atâta timp cât nu vor recunoaște pe față și cu umilință Guvernământul nostru Suprem».

Din Capitolul XIU al «Protocoloalelor :

«Filosofii noștri vor discuta toate greșelile credințelor creștine, dar nimeni și niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfățișare, deoarece nimeni nu o va cunoaște cu adevărat, afară de ai noștri, cari nu vor îndrăzni vreodată să-i descopere tainele...»

C Ă R Ţ I

C r o n i c ă

«LA CHARTE DE L'ÉCOLE EN ITALIE», Roma, «Laboremus» — 1939—XVIII, face parte din broșurile de propagandă ale Italiei Fasciste. Conține un tablou al reformelor aduse de Fascism în învățământ.

Citim în această broșură :

«Reforma efectuată de Giovanni Gentile în anul I al Regimului Fascist a operat o profundă transformare în toate organizațiunile școlare, începând cu aceea care privește azilele de maternitate, până la acea a Universităților, o transformare de natură de a crea o Școală demnă în toate privințele de noua Italie a în-doitei victorii pe care ea a dobândit-o în afară și înăuntrul frontierelor».

E un întreg program de învățământ, pe care OMUL NOU, pentru STATUL CEL NOU, promis de Conducătorul Statului nostru, îl cere în învățământ și în toate domeniile vieții publice.

Conducătorul Statului și-a luat ca linie de directivă: «Toată lupta și așezarea marei revoluții Național Socialiste Germane și Înăpăturirile Fasciste, ne vor sluji ca temeuri de experiență, pentru a altoi pe sufletul

și nevoile românești rodul acestor organizări de popoare, temeuri de lume...»

Fără o ideologie bine încheată, un stat nu poate deveni făuritor de istorie. Linia de conduită adaptată de Generalul Antonescu, punând în funcție specificul românesc, nu poate decât să profite utilizând învățăturile trase din experiența fascistă.

BENITO MUSSOLINI — DOCTRINA FASCISMULUI. Avem înaintea noastră, plină de învățăminte: *Benito Mussolini — Doctrina Fascismului*, din care, pentru recomfortarea noastră reproduc pasagiul următor:

«Ca orice concepție politică temeinică, fascismul este practică și gândire, acțiune în care este immanentă doctrina și doctrina ce — isvorând dintr'un sistem prestabilit de forțe ale istoriei — rămâne înscrisă și ope-

rează dinăuntru. Are deci o formă corelativă cu contingențele de loc și de timp, dar are și un conținut ideal care o ridică la o formulă de adevăr în istoria superioară a gândirii. Nu acționăm spiritual, în lume, ca voință umană dominatoare de voință, fără o concepție despre realitatea trecătoare și particulară asupra căreia trebuie să acționăm și a realității permanentă și universală în care prima își are ființa și viața. Pentru a cunoaște oamenii trebuie să cunoaștem omul și pentru a cunoaște omul trebuie să cunoaștem realitatea și legile ei. Nu există concept de stat care să nu fie în chip fundamental concept de viață, filosofie sau intuiție, sistem de idei ce se desfășoară într-o construcție logică sau se concentrează într-o viziune sau într-o credință, dar care este mereu — cel puțin în mod virtual — o concepție organică a lumii».

«DA TUNISI A VERSAILLES» este o cărticică de 91 pagini scrisă și tipărită la Roma de D. Mario Missiroli. Cartea pune în evidență izvoarele conflictului cu Franța cu privire la Tunisia și, ca o urmare, cu privire la poziția ei în Mediterană și la necesitățile ei coloniale.

Iată subiectele tratate :

I beati possidenti; — L'Italia in Africa; — Il colpo di mana in Tunisi; — Manouba e Cartage; — Il bancheto di Epulone; — Un canto sempre aperto; — La Commedia di San Giovanni di Moriana; — Gli Italiani della Tunisia.

Docent Dr. Const. Stanca, fostul Director al Institutului pentru studiul Cancerului din Cluj, ne trimete broșura sa: «SOLUȚIUNI PENTRU NEAJUNSURILE CARI SLĂBESC TEMELIILE NEAMULUI». E o broșură cu conținut de tehnică științifică, care vibrează însă de un cald naționalism și dragoste de neam. Pentru caracterizare cităm două pasagii:

«Două mii de ani, ce s'au scurs dela zămislirea poporului nostru pe aceste plaiuri, au fost un șir lung de veacuri în cari nici o clipă n'a încetat jalea și nu s'a domolit durerea în piepturile înaintașilor noștri. Vajnici apărători ai glicii, udată cu lacrimi de jertfă curată, cu gândul la libertate, au stat necliniți în bătaia atâtor neamuri străine, ce au trecut năvalnic, peste câmpiile noastre mândre.

«Și când trecură hoardele barbare, risipiții fii ai munților dătători de scut și adăpost, trag brazdă pe văile și câmpiile pustiite și scot deodată în istorie un popor, plămădit din virtuți ale visătorilor și înțelepților *Daci* și din măreția sângelui *roman*.

«Veacuri dearândul munții noștri văd acest popor, la poarta Orientului, neclintit pe pozițiile sale. Un neam nou între atâtea popoare vechi și temute, un neam blând și bun între atâtea popoare războinice și răzbunătoare, un neam pe care îl vedem aci, la începuturile sale, îl pierdem la aparență în epoca de întuneric al evului mediu, dar îl regăsim tot aci, după o mie de ani, legat de glie, prin rădăcinile pururea vii, ale tradiției strămoșești.

«Ce poate fi pentru noi mai înălțător, decât a ne ști descendenți ai acestor înaintași, cari nu au îngenunchiat în fața nici unui dintre popoarele năvălitoare, ce au venit cu gândul de cucerire și cari totuși rând pe rând au dispărut în negura vremurilor!?».

În lumina acestor feluri de preocupări de înalt patriotism, D-l Dr. Stanca se exprimă astfel despre rostul femeii :

«În cercetarea minuțioasă a rostului femeesc în viața socială modernă, s'a ajuns la convingerea, că emanciparea așa după cum o pricep femeile de astăzi, — cari fug de copii —, nu cadrează cu indicațiile date de natură; ori cât ar fi frumos și nobil a sta la masa verde, în conferințe, sau la bara justiției, ori în parlament sau predicând pe amvon, și în adunări publice, totuși femeia între împrejurările acestea nu mai este cea ce a creiat-o natura. Ea pierde directivele naturale, cari au desemnat-o pentru *căsnicie*, pentru *a fi mamă*, *gospodină și tovarășă sinceră și devotată bărbatului* și mai presus de toate, *educatoarea copiilor ei* !

«Pierzând directiva dată de natură, femeia va încerca multe inconveniente în cursul anilor mai înaintați, pe lângă regretul etern de-a fi călcat pe alt drum decât acela, pe care i l-a arătat divinitatea».

Broșura e binevenită, mai ales acum când Conducătorul Statului vrea să facă din *Familie* și din *Femea Română*, temelia Statului.

Sergiu Grosu «MUȘTAR», — *Epigrame și Epitafe* — Tipogr. Torouțiu București, 1940. D-l Sergiu Grosu e un versificator de talent și un bun observator. Epigramele și epitafele sale sunt pline de miez. Dăm câteva exemple :

Lui Al. Cazaban, autorul volumelor : «*Deștept băiat*» și «*Incurcă lume*».

Ajuns'am la această constatare :

Citind a' sale trainice volume,

Că scriitorul nostru-i, ca atare,

Deștept băiat, dar cam... *Incurcă lume*.

Lui Radu Rosetti, *autorul volumului de poezii: «Duiioase».*

Poeziile-ți «duioase»
Au stors lacrimi cu duiumul,
Dela toți cumpărătorii
Care... ți-au citit volumul !

Și un *Epitaf*: Pe mormântul unui doctor:

Aici zac de-o lună'anume
Și-am în juru-mi multă lume;
Mă știu toți și-i știu pe ei,
Că sânt foști clienți de-ai mei !...

Titus Tențiu, «DIN BESNA PRIGOANEI», Editura «Presa» București, 1940. Un volum de 28 poezii pline de avânt tineresc, de iubire de patrie și de lumea cea nouă care se naște.

Cităm din «*Din Besna Prigoanei*»:

În mine geme Horia pe roată
când hoardele streine ne supun,
când terfelesc viața noastră toată
și tot ce are neamul meu mai bun.

În sufletul meu buciună pandurii
răsmărița vitejilor țărani,
când munții cu podoabele pădurii
talmudic sunt prădate de jidani.

În mine gem strămoșii deodată,
cu vrerea lor năprasnică de daci,
Când văd că'n țara lor așa bogată
nepoții lor s-atâta de săraci.

Cu fluierul doinind aceeași jale,
il port pe Iancu — mândrul căpitan —
și-n ochii lui fulgeră pumnale
când frați de-ai mei sunt slugă la jidan.

Și din «*Doina dela plug*» :

Cu fața înăsprită de dogoare
și palmele crăpate de la plug,
Când munca mea o văd neroditoare
iar pungășia altora, belșug,
cu coasa eu aș spune ce mă doare.

În vremuri de război aveam cătare,
Căci carnea mea fu bună pentru rug,
iar după ce făcut-am țara mare,
de ce-am ajuns străinilor în jug?..
voiu spune cu securea ce mă doare.

D-l *Titus Tenția* e un real talent. Versul său scoate accente duioase și înălțătoare.

REVISTE

«CONVORBIRI LITERARE», Anul al LXXIV Nr. 3, Martie 1941, sub direcția D-lui I. E. Torouțiu își continuă strălucita activitate. Relevăm din bogatul conținut articolele D-lor *I. Petrovici*: «Despre Originalitate»; *Victor Morariu*, «Actualitatea lui Herder», B. V. Goethe — Faust, traducere de *Laura M. Dragomirescu* etc. etc. și o bogată *cronică*.

Și acest număr, cași cele anterioare, ne aduce și o bogată recoltă de Poezii: Teodor Al. Munteanu; G. Tutoveanu, Traian Chelariu, Mihai Niculescu. D. Iov. Ovid Caledoniu. Teofil Lianu, G. Șt. Cazacu, Ion Th. Ilea, etc.

Tot în acest număr se continuă instructivul studiu al D-lui I. E. Torouțiu, *Ediții Critice Eminescu*.

«*VIATA BASARABIEI*», vechea revistă basarabeană, a D-lui Pan Halipa, apare acum la București, în priebegie, cași noi, devenind acum și mai prețioasă prin nuanța de nostalgie și iubire de glia strămoșească ce transpiră din toate filele ei.

«*Biserica basarabeană*» de Gala Galation; «*Basarabia de sub oblăduirea rusească*» de Ion Pelivan; «*Marile perspective ale literaturii basarabene*» de Nic. Pândaru; «*Caleidoscopul trecutului*» de Lotis Dalenga; «*O viză*» la Moș Ion Codreanu, de N. Suruceanu; «*Cum am părăsit Basarabia*» de Al. Bardia etc., sunt tot atâtea file rupte din inima Basarabiei mult iubite.

Poezia calcă pe aceleași urme. De relevant: «*Unchiul*», «*Cu crama în loitre*», «*Zurgălăii*», «*Nerăbdare*», «*Marnoa*», de Sergiu Matei Nica; «*Cu tine 'n gând*», de Vasilica Soroceanu; «*Răbdare*» și «*Priebegii*» de Pan Halipa; «*Doină Basarabeană*» de Teodor Al. Munteanu; «*Toamnele Basarabene*» de Al. Bardien, în cadrul genral al revistei, sunt tot atâtea perle evocatoare ale acelorași dureri.

Reviste

«PROGRESUL — *Literar — Cultural — Artistic* — anul VII Nr. 113, ne aduce, pe lângă un bogat și select material, articolul «Moldo-Valahia și Mișcarea Românească de Hippolyte-Felix-Desprez, în traducerea D-lui Maior Gh. Fluture. Il relevăm pentru obiectivitatea lui:

«Cele două principate, Moldavia și Valahia, sânt locuite de o populație cu totul omogenă, cu toate că mulți greci au venit acolo să se îmbogățească și câteva mii de țigani trădăvesc în starea lor de primitivitate originală.

«Turcii, suzeranii țării, nu și-au rezervat dreptul de a se stabili în Principate. Oameni, care sânt adevărați frați ai Moldovenilor și Valahilor, sânt răspândiți în Ungaria de răsărit, ocupând întreaga Transilvanie până dincolo de Tisa, Banatul, Bucovina și Basarabia.

«Nistrul, Carpații, Tisa, Dunărea și Marea Neagră formează o frontieră naturală în jurul acestor provincii împărțite între trei mari imperii: Rusia, Austria și Turcia, iar acest teritoriu foarte întins pare să fie astfel așezat, încât să fie locuit de o singură națiune.

«Mișcarea Românească constă în activitatea politică a intelectualilor și scriitorilor din Moldo-Valahia, din Basarabia, Transilvania și Bucovina, urmărind strângerea laolaltă a celor opt milioane de Români, care au înfruntat până'n secolul al XVII-lea crudele încercări istorice.

Din punct de vedere al principiului naționalității bazat de ideea de rasă, acest popor ciuntit formează în prezent un singur corp, un bloc, iar întinsul teritoriu, care îl cuprinde în unitatea sa, se numește România, dacă nu în limba tratatelor, cel puțin în aceea a patriotismului».

A fost la timpul său o profecție și un îndemn.

«TIMPUL TRANSILVANIEI», anul 79—80 de la Arad, ne sosește pentru prima oară la redacție. Avem bucuria de a constata că D-l Director Ionel Filipaș și D-l Prin redactor Ion I. Pogană, conduc la granița de Vest, atât de expusă atacurilor haine, o publicație cu bogate resurse, cu viguros și înalt simț național. Vom avea ocaziunea să mai revenim asupra acestei prețioase și cuprinzătoare publicațiuni.

—***—

«LUCEAFĂRUL LITERAR» No. 10—11, 1—15 Martie 1941, de sub direcția D-lui Nicolae Graur, ne aduce, între altele: «*Scene din Viața Romei*» de D-l Trăilă Roșu; «*Andrei Baron dee Șaguna*», de Hossu Longin Pompei; «*Mihail Kogălniceanu*», de Al. Croitoru, «*Evul Nou*» și «*Amant și Ideal*», de Nicolae Graur.

Luceafărul Literar este o veche cunoștință a noastră, pentru care nu putem avea decât cuvinte elogioase.

Redacționale

«O Apărare Zădărnicită» — «*Dela Procesul Căpitanului*», — nu s'a putut continua în prezentul număr, din cauze independente de voința noastră.

Cu numărul viitor, revista împlinește 4 ani de existență și de grele încercări. Acest număr va apărea în cursul jumătății a doua a lunii Aprilie.

**OFICIUL DE APROVIZIONARE
CU MATERII PRIME**

ODAMP

S. A. R.

Strada Anastasie Simu No. 1 — București
Telefon 5.73.37

RAIOANELE DE COLECTARE:

1. București Abator — Remac
2. București Ilfov — Intreprinderea
3. Suceava — „Odamp“
4. Fălticeni — B. Iosif
5. Iași — Ventonic Alex.
6. Bacău — „Odamp“
7. Huși — Zamfirescu Ion
8. Bârlad — Nic. Beiu
9. Focșani — Murgu D-tru
10. Galați — Gabor Teodor
11. Orăștie — Stancu D-tru
12. Tulcea — Nic. Dumitrescu
13. Constanța — Enescu D. și Hristu H.
14. Călărași — Nae Cristescu
15. Ploești — G. Mociorniță
16. Ploești-Prahova — P. Vasilescu și I. Alex.
17. R. Vâlcea — Gh. Vasiliu
18. Timișoara — Odamp și Jovin Gh. (reprez.)
19. Deva — Crestoiu Gh.
20. Orăștie — Joca D-tru
21. Sibiu — Müller Erich
22. Făgăraș — Valerdorfeanu
23. Brașov — „Odamp“
24. Sighișoara „